

Prológus: Mei

– **M**ei! – szólalt meg Miss Carrie. – Tedd el, kérlek, a festékeidet! Itt van édesanyád.

Pár másodpercbe telt, míg a kislány felfogta, mit mond neki a tanárnő, de nem azért, mert nem értette a szavakat – már négyéves volt, nem bölcsődés –, hanem mert nem vágott össze a világ általa ismert rendjével. Édesanyja nem szokott érte jönni. Anya elköltözött a Ganymedesről, és már a Ceres Állomáson élt, mert – ahogy apa szokta mondani – mami kicsit egyedül szeretett volna maradni. Aztán szíve hevesebben kezdett kalapálni, és Mei azt gondolta: „Visszajött!”

– Anya?

Onnan, ahol Mei ült, a gyerekméretűre kicsinyített festőállvány mellől, Miss Carrie lábától nem láthatta az öltöző ajtaját. Mei ujjai festéktől ragadtak, piros, kék és zöld foltok kavarogtak a tenyerén. Előrébb húzódott, és megfogta Miss Carrie lábát, hogy félretolja, meg azért is, hogy belekapaszkodva könnyebben fel tudjon állni.

– Mei! – kiabált rá Miss Carrie.

Mei a Miss Carrie nadrágján éktelenkedő festékfoltra pillantott, aztán észrevette a nő széles, sötét arcára kiülő visszafojtott dühöt.

– Bocsánat, Miss Carrie.

– Semmi baj – felelte feszült hangon a tanár, ami azt jelentette, hogy valójában igenis haragszik rá, de Mei nem fog kapni semmiféle büntetést.

– Kérlek, mosd meg a kezed, aztán gyere vissza elpakolni a festőfelszerelésedet! Ezt addig leveszem, és odaadhatod az édesanyádnak. Kutyus?

– Űrszörnyeteg.

– Szépen sikerült Űrszörnyeteg. Most menj, és mosd meg a kezed, kérlek, drágám!

Mei bólintott, megfordult, aztán kiszaladt a mosdóba, köpenye úgy lobogott rajta, akár egy szellőzőnyílásban rekedt rongydarab.

– És ne nyúlj a falhoz!

– Bocsánat, Miss Carrie!

– Semmi baj, csak töröld le, miután megmostad a kezéd!

Mei teljesen megnyitotta a csapot, a víz gyorsan levitte bőréről a színeket és kavargó foltokat. Tessék-lássék megtörölte a kezét, de cseppet sem törődött vele, hogy összefröcsköli-e a padlót vagy sem. Mint ha megváltozott volna a gravitáció iránya, az ajtó és az előcsarnok felé vonzotta volna őt, nem pedig le és a föld felé. A többi gyerek izgatottan figyelte az izgatottságát, miközben Mei nagyjából letörölgette a falról a festékfoltokat, aztán bevágta a festékestégelyeket a festékesdobozba, a dobozt pedig vissza a polcra. A fején áthúзва levette a köpenyt, meg sem várta, hogy Miss Carrie segítsen neki, és betömte a visszaforgatóba.

Az előcsarnokban Miss Carrie ácsorgott két idegen felnőtellel, akik közül egyik sem anya volt. Egyikük, egy nő, akit Mei még sosem látott, az Űrszörnyeteget ábrázoló festményt tartotta a kezében, és udvariasan mosolygott. A másik Strickland doktor volt.

– Nem, mindig ügyelt rá, hogy időben kimenjen vécére – magyarázta Miss Carrie. – Időnként természetesen előfordulnak balesetek.

– Természetesen – mondta a nő.

– Mei! – üdvözölte Strickland doktor, és lehajolt hozzá, úgyhogy alig volt magasabb nála. – Hogy van az én kis kedvencem?

– Hol van... – kérdezte volna a kislány, ám mielőtt kimondhatta volna, hogy „anya”, Strickland doktor a karjába kapta őt. Nagyobb volt apunál, és sós illat áradt belőle. Hátrabillentette Meit, megcsiklandozta a kislány oldalát, aki annyira nevetett, hogy beszélni is alig tudott.

- Hálásan köszönöm – mondta a nő.
- Részemről a szerencse – felelte Miss Carrie, és kezét fogott a nővel.
- Igazán örülünk, hogy Mei is ebbe az osztályba jár.
- Strickland doktor tovább csiklandozta Meit, amíg a Montessori zsilipajtaja be nem zárult mögötte. Aztán Mei végre szóhoz jutott.
- Hol van anya?
- Már vár ránk – válaszolta Strickland doktor. – Egyenesen hozzá visszünk téged.

A Ganymedes újabb folyosói szélesek és buja növényzettel teliek voltak, és alig kellett használni bennük a légvisszaforgatókat. A több tucat hidroponikus ültetőkádból aranypálmák pengevékony levelei meredtek fel és oldalra. A hegyescsúcsú futóka széles sárga-zöld barázdált levelei borították a falakat. Az anyósnyelv sötétzöld levelei törtek felfelé mindkettő alatt. A teljes spektrumú LED-ek fehérarany fényt árasztottak. Apu szerint ez pontosan olyan volt, mint a napfény a Földön, Mei pedig növények és folyosók bonyolult rendszereként képzelte el magában a bolygót, ahol a nap egyenes vonalak mentén halad az élénkkék ég-menyyezeten, és át lehet mászni a falakon, és bárhová kilyukadhat.

Mei Strickland doktor vállára hajtotta a fejét, lebámult a férfi háta mögé, és sorra megnevezte magában a növényeket. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Valahányszor eltalálta a nevüket, apa szélesen elmosolyodott. Amikor magában csinálta, nyugodtabbnak érezte magát tőle.

- Lesz még? – kérdezte a nő. Csinos volt, de Meinek nem tetszett a hangja.
- Nem – válaszolta Strickland doktor. – Mei az utolsó.
- *Chrysalidocarpus lutescens* – mondta Mei.
- **Rendben – mondta a nő, aztán még egyszer, kicsit halkabban:**
- Rendben.

Minél közelebb kerültek a felszínhez, annál szűkebbé váltak az alagutak. A régebbi folyosók piszkosabbnak tűntek, noha valójában semmiféle koszt nem lehetett volna találni rajtuk. Egyszerűen elhasználtabbak voltak. Mei nagyszülei még a felszínhez közeli lakrészekben és laborokban éltek, amikor a Ganymedesre költöztek. Akkoriban még nem hatoltak le ennél mélyebbre. Idefent furcsa szaga volt a levegőnek, és

a légvisszaforgatóknak állandóan működniük kellett, szakadatlanul duruzsoltak és kattogtak.

A két felnőtt nem beszélgetett egymással, de Strickland doktornak időnként eszébe jutott, hogy Mei is velük van, és kérdéseket tett fel neki: Melyik rajzfilm tetszett neki legjobban az állomás műsorfolyamából? Ki volt a legjobb barátja az iskolában? Mit evett ebédre aznap? Mei arra számított, hogy elkezdji kérdezgetni a többi kérdést, amiket ezek után szokott, ő pedig felkészült a válaszokkal.

Kapar a torkod? Nem.

Izzadtan ébredsz? Nem.

Volt vér a kakidban ezen a héten? Nem.

Mindennap mindkétszer bevetted a gyógyszeredet? Igen.

Ám ezúttal Strickland doktor nem érdeklődött ilyesmik felől. A folyosók, amelyekén végimentek, egyre régebbiek és szűkebbek voltak, mígnem a nőnek mögójük kellett sorolnia, hogy a szemből jövő férfiak elférjenek mellettük. A nő még mindig a kezében tartotta Mei festményét, feltekerve, hogy ne gyűródjön össze a papír.

Strickland doktor megállt egy jelöletlen ajtó előtt, a másik oldalára csúsztatta át Meit, aztán a nadrágzsebéből előhúzta a kézi terminálját. Valamit beütött egy programba, amit Mei korábban sosem látott, a zsilipajtó pedig kinyílt, a légszigetelők durva pukkanó hanggal váltak szét, mint egy régi filmben. A folyosó, ahova beléptek, mindenféle limlommal és régi fémládákkal volt tele.

– Ez nem a kórház – szólalt meg Mei.

– Ez egy különleges kórház – válaszolta Strickland doktor. – Nem hinném, hogy már jártál volna itt, ugye?

Meinek egyáltalán nem úgy tűnt, mintha kórház lenne. Úgy nézett ki, mint azok az elhagyott alagutak, amikről apa beszélt néha neki. A raktározáson kívül semmire sem használt, feleslegessé vált területek azokból az időkben, amikor nekiálltak kiépíteni a Ganymedest. Ennek viszont valamiféle légszilip zárta le a végét, és amikor átmentek rajta, a hely kicsivel jobban hasonlított már kórházra. Legalábbis tisztábbnak tűnt, és az ózon szaga terjengett benne, mint a sugármentesítő kamrákban.

– Mei! Szia, Mei!

Az egyik nagyobb fiú köszönt neki. Sandro. Ő már majdnem ötéves volt. Mei odaintett neki, amikor Strickland doktor elsétált mellette. Mei rögtön jobban érezte magát, hogy tudta, a nagyobb fiúk is ide kerültek.

Ha itt voltak, akkor valószínűleg minden oké, még ha a Strickland doktorral érkezett nő nem is az anyukája volt. Amiről észébe jutott, hogy...

– Hol van anya?

– Pár perc, és találkozhatok anyával – felelte Strickland doktor. – De előbb még el kell intéznünk pár apróbb dolgot.

– Nem – tiltakozott Mei. – Nem akarom.

Az orvos átvitte őt egy helyiségbe, ami vizsgálónak hatott, csak itt nem díszítették oroszlános rajzfilmfigurák a falakat, az asztalok pedig nem mosolygó vízilovakra hasonlítottak. Strickland doktor egy acél vizsgálóasztalra fektette Meit, és összeborzolta a haját. A kislány karba fonta a kezét, és durcásan nézett maga elé.

– Anyát akarom – jelentette ki, és ingerülten horkantott, pont úgy, ahogy apa tette volna.

– Nos, várj itt egy kicsit, és utána nézek, mit tehetek – válaszolta mosolyogva Strickland doktor. – Umea?

– Szerintem indíthatjuk. Egyeztess a vezérlőteremmel, rakodj be, aztán eresszük ki!

– Megyek és szólok nekik. Te maradj itt!

A nő bólintott, Strickland doktor pedig megint kiment az ajtón. A nő lepillantott Meire, a csinos kis arc mosolytalanul bámult vissza rá. Mei nem kedvelte meg.

– Kérem a festményemet! – mondta Mei. – Nem te fogod megkapni. Hanem anya.

A nő a kezében lévő festményre nézett, mintha elfelejtette volna, hogy nála van. Kicsavarta.

– Anya úrszörnye – magyarázta a gyerek. A nő ezúttal elmosolyodott. Maga elé tartotta a festményt, Mei pedig kikapta a kezéből. Közben kissé meggyűrte a papírt, de nem érdekelte. Megint összefonta maga előtt a karját, aztán haragos tekintettel horkantott.

– Szereted az úrszörnyeket, kölyök? – kérdezte a nő.

– Anyát akarom.

A nő közelebb lépett az asztalhoz. Hamis virágok illatát árasztotta, ujjai vékonyak voltak. Leemelte Meit a földre.

– Gyere, kölyök! – mondta. – Mutatok neked valamit.

A nő elindult kifelé, Mei pedig egy pillanatig habozott. Nem tetszett neki a nő, de egyedül maradni még kevésbé szeretett. Utánaeredt. A nő végigment egy rövid folyosón, beütött egy kulcskódot egy régimódi lég-

zsilipre emlékeztető nagy fémajtóba, aztán belépett rajta, amikor kitárult. Mei utánament. Az új szobában hideg volt. Meinek nem tetszett a hely. Vizsgálóasztalt nem látott benne, csak egy nagy üvegládát, mint amilyenben a halakat tartják az tropikáriumban, ám ezt nem töltötték fel vízzel, és a valami, ami benne ült, nem hal volt. A nő intett Meinek, hogy menjen közelebb, és amikor Mei odamerészkedett, erősen megkocogtatta az üveget.

A benne lévő valami felpillantott a zajra. Egy férfi volt, de teljesen csupasz, és a bőre nem bőrre hasonlított. A szeme kéken izzott, mintha tűz égett volna a fejében. És valami nem volt rendjén a kezével.

Az üveg felé nyúlt, Mei pedig sikoltozni kezdett.

Első fejezet: Bobbie

– Szimat megint kijött – szólalt meg Hillman közlegény. – Szerintem az előjáró tisztje ki lehet akadva rá.

Roberta „Bobbie” Draper, a Marsi Tengerészgyalogság tüzérségi őrmestere feltekerte a páncélja sisakkijelzőjének nagyítását, és abba az irányba fordult, amerre Hillman mutatott. Kétezer-ötszáz méter távolságban az Egyesült Nemzetek Tengerészgyalogságának négytagú raja járőrözött a támaszpontjuk körül, sziluettjük tisztán kirajzolódott az általuk őrzött óriási üvegház előtt. Az üvegházkupola szinte minden tekintetben megegyezett azzal, amit az ő raja jelenleg őrzött.

Az EN-tengerészgyalogosok egyikének sisakján vadászkapó füleire emlékeztető fekete foltokat lehetett kivenni.

– Igen, az ott tényleg Szimat – állapította meg Bobbie. – Ma minden őrrjáratl kijött. Vajon mi rosszat tehetett?

Amikor valaki a ganyamedesi üvegházaknál tejesített őrszolgálatot, minden tőle telhetőt igyekezett megtenni, hogy lekösse magát. Például a másik oldalon szolgáló tengerészgyalogosok életéről morfondírozott.

A másik oldal. Tízennyolc hónappal ezelőtt még nem léteztek oldalak. A belső bolygók mindannyian egyetlen nagy, boldog, kissé diszfunkcionális családhoz tartoztak. Aztán jött az Eros, és a két szuperhatalom felosztotta maguk között a naprendszert, és az egyetlen olyan hold, amelyet egyikük sem óhajtott feladni, a Ganymedes, a Jupiterrendszer éléskamrája volt.

Mivel egyedül ez a hold rendelkezett magnetoszférával, a Jupiter kéméletlen sugárzási övezetében kizárólag itt lehetett valós eséllyel friss haszonnövényeket termesztetni, ám a kupolákban még így is pajzzsal kellett védeni a civileket a hold felszínét érő napi nyolc rem sugárzástól.

Bobbie páncélját úgy tervezték, hogy percekkel a robbanás után át-sétálhasson egy atombomba kráterében. Arra a feladatra szintén tökéletesen alkalmas volt, hogy megakadályozza, hogy a Jupiter megsüsse a marsi tengerészgyalogosokat.

A járőröző földi katonák mögött a kupola a hatalmas keringő tükrök által befogott erőtlen napfény pászmájában parázlott. A Földön honos legtöbb növényfaj még a tükrök ellenére is elpusztult volna itt az elegendő napfény hiányában. Csakis a ganymedesi tudósok laboratóriumaiban előállított erőteljesen módosított változatok tudtak életben maradni a tükrökből feléjük csöpögtetett gyenge fényben.

– Hamarosan lemegy a nap – mondta Bobbie, aki még mindig a kicsiny őrházuk előtt sétálgató földi tengerészgyalogosokat figyelte, tudván, hogy azok viszont őket figyelik. Szímaton kívül még azt a katonát ismerte fel, akit Csökkentnek neveztek el, mert alig lehetett magasabb 130 centinél. Bobbie eltűnődött, őt vajon hogyan emlegethetik. Talán Böhöm Piroskaként. Páncélja még mindig a marsi felszíni rejtőszínen vörösölt. Nem tartózkodott még elég ideje a Ganymedesen ahhoz, hogy a védőruha felszínét szürke és fehér pettyesre fessék át.

Öt perc leforgása alatt egymás után sorra kihunytak a keringő tükrök, ahogy a Ganymedes néhány órára a Jupiter takarásába került. A mögötte álló üvegház színe foszforeszkáló kékre váltott, miután felkapcsolódott a mesterséges világítás. Habár a megvilágítás szintje összességében nem csökkent számottevően, az árnyékok furcsán és szinte észrevehetetlenül mozdultak el a felszínen. Odafent a Nap – ami innen nem is annyira korongnak, mint inkább a legfényesebb csillagnak látszott – fellobbant, amikor a Jupiter pereme mögé került, és láthatóvá vált a bolygó halvány gyűrűrendszere.

– Megindultak befelé – jelentette be Travis tizedes. – Szimi vonul leg-hátul. Szerencsétlen fickó. Mi is visszamászhatnánk végre?

Bobbie körbepillantott a Ganymedes jellegtelen koszos jégfelszínén. Még csúcstechnológiás páncéljában is érezte a hold fagyos hidegét.

– Nem.

Raja morgott, de sorba rendeződve követte, miközben a nő az alacsony gravitációhoz alkalmazkodó csoszogással vonult az élükön a kupola körül. Hillmanon és Travisen kívül egy Gourab nevű zöldfülű közlegényt osztottak be mellé erre az órjára. És ugyan a fickó még csak másfél teljes perce teljesített szolgálatot a tengerészgyalogságnál, ugyanolyan hangosan morgott, mint a másik kettő, a maguk mariner-völgyi elnyújtott magánhangzóival.

Bobbie nem tudta hibáztatni őket. Látszatfeladatot teljesítettek. Csak hogy lefoglalják valamivel a Ganymedesen szolgáló marsi katonákat. Ha a Föld úgy döntene, hogy csak magának akarja a Ganymedest, az üvegházkupola körül masírozgató négy gyalogos katona nem tudta volna megállítani őket. Miközben a Föld és a Mars több tucat hadihajója keringett feszült pathhelyzetben a hold körül, ha kitörne a hadiállapot, a felszínen szolgáló bakák valószínűleg csak az után értesülnének erről, hogy megkezdődött a felszín bombázása.

Tőle balra a kupola emelkedett csaknem fél kilométer magasba: a háromszögletű üveglapokat csillogó rézszínű merevítők választották el egymástól, amelyek egyetlen gigantikus Faraday-kalitkává változtatták az egész szerkezetet. Bobbie még sosem járt az üvegházkupolák belsejében. A tömegével a külső bolygókra vezényelt csapatok tagjaként küldték ide, és jóformán az első pillanattól fogva rendszeresen járőrözött. A Ganymedes neki az úrkikötőt jelentette, a kisebb tengerészgyalogsági bázist, meg azt a még kisebb őrtámaszpontot, amelyet pillanatnyilag az otthonának nevezett.

Miközben a kupola körül vánszorogtak, Bobbie a jellegtelen tájat figyelte. A Ganymedes legfeljebb valamiféle katasztrófális esemény hatására változott volna. A felszínét szinte kizárólag szilikátkőzet, valamint az űrnél alig néhány fokkal melegebb vízjég borította. A légkörét olyan ritka oxigén alkotta, amely ipari vákuumnak is elment volna. A Ganymedes nem kopott vagy erodálódott. Olyankor változott, ha sziklák zuhantak rá az űrből, vagy ha a magból forró víz tört a felszínre és rövid életű tavakat hozott létre. Egyik sem fordult elő különösebben

gyakran. Odahaza, a Marson, a szél és a por óránként megváltoztatta a tájat. Itt ugyanazokat a lábnyomokat követve haladt, mint tegnap, meg azelőtt, meg azelőtt. És ha soha nem térne vissza, azok a lábnyomok jócskán túlélnék őt. Jobban belegondolva, meglehetősen hátborzongatónak érezte ezt.

Ütemes nyikorgás kezdte elnyomni motoros páncélja megszokott, halk sziszegését és kattogását. Általában a legkisebbre vette sisakkijelzőjének képernyőjét. A kijelzők gyakran annyira telezsúfolódtak információval, hogy a tengerészgyalogosok szinte mindenről tudtak, azt kivéve, ami az orruk előtt volt. Bobbie most kinagyította az aktív képernyőt, pislantásokkal és szemmozgással ellapozott a szkafander diagnosztikai felületéhez. Sárga jelzőfény figyelmeztette, hogy a szkafander bal térdhajlító rendszerének hidraulikájából kezd kifogyni a folyadék. Valahol ereszthet, de csak lassan, mivel az űrruha nem tudja azonosítani a szivárgás helyét.

– Hé, fiúk, várjatok egy percet! – szólalt meg Bobbie. – Hilly, véletlenül nincs a pakkodban egy kis tartalék hidraulikus folyadék?

– De – felelte Hillman, és már húzta is elő.

– Nyomj be egy keveset a bal térdembe, oké?

Miközben Hillman letérdelt elé, és a szkafanderrel foglalatосkodott, Gourab és Travis vitatkozni kezdtek valamiféle, sporttal kapcsolatos kérdésről. Bobbie kikapcsolta a csatornájukat.

– Ősrégi ez az űrruha – állapította meg Hillman. – Ideje lenne modernebbet keríteni magadnak. Egyre gyakrabban fog előfordulni vele az ilyesmi, tudod.

– Ja, tényleg ideje lenne – értett egyet Bobbie. Az igazat megvallva azonban ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Bobbie alakjára nem illettek a rendszeresített szkafanderek, a tengerészgyalogság pedig valóságos vesszőfutásnak vetette alá, valahányszor egyedi tervezésű új szkafanderért folyamodott. Két méter pár centijével alig volt magasabb az átlagos marsi férfiaknál, de részben polinéziai származásának köszönhetően egy g nehézkedés mellett több mint száz kiló volt a súlya. Ebből egyetlen deka sem volt zsír, az izmai viszont mintha már attól növekedtek volna, ha csak átsétált egy edzőtermen. Márpedig tengerészgyalogosként szakadatlanul edzett.

Mostani űrruhája tizenkét év aktív szolgálat alatt az első volt, amely ténylegesen jól passzolt rá. És ugyan lassanként megmutatkozott rajta a

kora, egyszerűen könnyebbnek tűnt rendszeren karbantartani, mint újért kuncsorogni és könyörögni.

Hillman épp elrakni készült a szerszámait, amikor Bobbie rádiója sercegeve életre kelt.

– Négyes támaszpont hívja posztost. Posztos, jelentkezz!

– Vétel, négyes – válaszolta Bobbie. – Itt egyes posztos. Hallgatlak.

– Egyes posztos, merre jártok? Fél óra késésben vagytok, és valami kurvára nem stimmel idebent.

– Sajnálom, négyes, némi gond akadt a felszereléssel – mondta Bobbie, és eltűnődött, vajon mi nem stimmelhet, ám annyira mégsem volt kíváncsi rá, hogy nyílt frekvencián rákérdezzen.

– Haladéktalanul térjete vissza a támaszpontra! Az EN-támaszponton lövéseket adtak le. Lezárjuk a bázist.

Bobbie-nak időbe telt felfognia a hallottakat. Láttá, hogy az emberei csak bámulnak rá, arcukról értetlenséget és félelmet olvasott le.

– Ööö, a földi fickók lőnek rátok? – kérdezte meg végül.

– Még nem, de lövöldöznek. Húzzatok vissza gyorsan!

Hillman feltápáskodott. Bobbie egyszer behajlította és kiegyenesítette a térdét, és a diagnosztika zölden jelzett vissza. Köszönetképp oda-biccentett Hillynek, aztán kiadta az utasítást:

– Futólépésben vissza a támaszpontra! Gyerünk!

Bobbie és a raja még mindig fél kilométerre jártak a támaszponttól, amikor elrendelték az általánosriadókészültséget. Szkaftere sisakkijelzője magától megjelent, harci módra váltott. Az érzékelőrendszer átállt, hogy az ellenséges mozgást figyelje, és rákapcsolódott a műholdakra, hogy felülről pásztázza a terepet. Érezte a kattánást, amikor az űruha jobb karjába épített fegyver, figyelmeztetés nélküli tüzelés módba kapcsolott.

Ezernyi riasztó szólalt volna meg, ha a hold körül keringő hajókról bombáznák a felszínt, Bobbie mégsem tudta megállni, hogy felpillantson. Sem felvillanásokat, sem maguk után csíkot húzó rakétákat nem látott. Csupán a Jupiter roppant tömegét.

Bobbie hosszú, szökellő léptekkel megiramodott a támaszpont felé. Raja szó nélkül követte. Akit kiképeztek rá, hogy alacsony nehézkedés mellett erő-ráségítő szkafterben fusson, rövid idő alatt nagy tá-

volságokat volt képes megtenni. Pár másodperccel később a kupola íve mögött felbukkant a támaszpont, majd újabb pár másodperc elteltével a riadó oka is.

EN tengerészgyalogosok rohantak a támaszpont felé. Az egy éve tartó hidegháború hirtelen felforrósodott. Mélyen a kiképzés és fegyelem hívös reflexeinek felszíne mögött Bobbie alaposan meglepődött. Eddig nem igazán hitte, hogy elérkezhet ez a nap.

A szakasza többi tagja a támaszpont előtt sorakozott fel tüzelésre készen, az EN állásával szemben. Valaki kivitte *Yojimbót* a tűzvonalba, a négy méter magas harci lépegető pedig jócskán a tengerészgyalogosok fölé magasodott – fej nélküli, motorizált páncélba öltöztetett óriásra emlékeztetett, vaskos ágyúja komótosan pásztázta a felénk rohanó földi fegyvereseket. Az EN katonái lélekszakadva tették meg a két támaszpont közti 2500 méteres távolságot.

„Miért nem beszél senki?” – tűnődött el Bobbie. Szakaszának néma csendje hátborzongatóan hatott.

Aztán, épp amikor raja a tűzvonalhoz ért, úrruhája sivítva figyelmeztette őt a jelzavarásra. Az élő térkép eltűnt, amint megszűnt a kapcsolat a műhoddal. Csapatának életfunkció-jelei és felszerelésük állapotjelzői kihunytak, miután megszakadt az úrruháik közötti összeköttetés. A nyitott kommszatorna halk sercegése abbamaradt, helyette még nyugtalanítóbb csend állt be.

Kézmozdulatokkal irányította a jobb szárnyra a csapatát, aztán továbbment, hogy megkeresse Givens hadnagyot, a felettes tisztjét. A sor közepén, csaknem közvetlenül *Yojimbo* mellett fedezte fel a férfi szkafanderét. Odaszaladt, és a tisztéhez szorította a sisakját.

– Mi a picca folyik itt, hádégység? – ordította.

A tiszt bosszús pillantást vetett rá, aztán azt kiáltotta:

– Éppúgy halvány fogalmam sincs róla, mint neked. A zavarás miatt nem szólíthatjuk fel őket rá, hogy ne közelítsenek, a vizuális jelzésekre pedig fittyet hánynak. Mielőtt megszakadt a rádiókapcsolat, felhatalmazást kaptam, hogy tüzet nyissak rájuk, ha fél kilométernél jobban közelítenék az állásunkat.

Bobbie még pár száz további kérdést fel tudott volna tenni, de látta, hogy az EN-katonák másodperceken belül átlélik az ötszáz méteres határt, így visszaszaladt a rájához, hogy biztosítsa a jobb szárnyat. Menet közben szkafandere számba vette a közelgő erőket, és mind ellenséges-

ként jelölte meg őket. Az úrruha hét célpontot jelzett. Kevesebb mint a támaszponton tartózkodó EN-katonák harmadát.

Ez sehogy sem áll össze.

Az úrruhával ötszáz méternél vonalat húzatott a sisakkijelzőn. A fiúknak nem mondta el, hogy ez jelöli ki a figyelmeztetés nélküli tüzelés területének határát. Felesleges lett volna. Vele együtt azonnal tüzet nyitnak majd, és nem kell tudniuk, miért.

Az EN-katonák átlépték az egy kilométeres vonalat, és még mindig egyetlen lövést sem adtak le. Szétszórt alakzatban közeledtek, elől hat futott rendezetlen vonalban, mögöttük hetven méterrel egy hetedik zárta a sort. Az úrruha sisakkijelzője az ellenség bal szélén futó alakot szemelte ki célpontként, alpból a hozzá legközelebbit választotta ki. Valami nem hagyta nyugodni Bobbie-t, ezért felülbírált a szkafandert, a leghátsót jelölte ki, és utasította az úrruhát, hogy nagyítsa fel.

Az apró alak egyszerre megnövekedett a célkeresztben. Bobbie hátán hideg futott végig, és tovább nagyította a képet.

Az EN-haditengerészeket üldöző alak nem viselt úrruhát. Tulajdonképpen embernek sem lehetett nevezni. Bőrét fekete pikkelyekre emlékeztető, kítines lemezek borították. A feje rémséges daganat volt, legalább kétszer akkora, mint lennie kellett volna, és furcsa kinövések borították.

A legiszonyatosabbnak mégis a keze tűnt. A testhez képest túlságosan nagynek hatott, a vastagságához viszonyítva pedig túl hosszúnak – gyerekek rémálmaiba illő végtagoknak. Az ágy alatt megbújó mumus, vagy az ablakon besurranó boszorkány kezének. A karmok megszállott energiával zárultak össze és kapdostak a semmi után.

A földi erők nem támadtak. Menekültek.

– Arra a valamire lőjetek, ami üldözi őket! – ordította Bobbie a vakvilágba.

Mielőtt az EN-katonák a fél kilométeres vonalhoz értek volna, amikor is a marsi katonák tüzet nyitottak volna rájuk, a valami beérte őket.

– A retkes piczába! – suttogta Bobbie. – A rohadt retkes *piczába!*

A lény hatalmas kezével elkapta az egyik EN-tengerészgyalogost, aztán kettétépte, akár egy papírlapot. A titán-kerámia páncél éppoly könnyen repedt ketté, mint alatta a hús, a szétroncsolódott technológia és a nedvesen csillogó emberi zsigerek egymással keveredve hullottak a jégre. A megmaradt öt katona még nagyobb erőbedobással futott,

azonban a sarkukban járó szörnyeteg jóformán le sem lassított, miközben ölt.

– Lőjétek már! – üvöltötte Bobbie, és tüzet nyitott. A kiképzés és harci páncéljába épített technológia rendkívül hatékony gyilkológépezetté tette őt. Amint ujjával meghúzta a szkafander kézfegyverének ravaszát, két milliméteres páncéltörő lövedékek száguldottak a lény felé, másodpercenként több mint ezerméteres sebességgel. Bobbie kevesebb mint egy másodperc alatt ötven lövedéket lőtt ki rá. A lény viszonylag lassan mozgó ember nagyságú célpontot jelentett, amely egyenes vonalban futott. Célbemérő számítógépe olyan pontos ballisztikai korrekciókra volt képes, hogy Bobbie egy szuperszonikus sebességgel haladó teniszlabdát is könnyűszerrel telibe trafált volna. Minden golyó, amit a szörnyetegre kilőtt, célba talált.

Nem számított.

A lövedékek áthatoltak rajta, valószínűleg jelentősen le sem lassultak, mielőtt kiléptek a testéből. Minden kimeneti sebből fekete rostszerű anyag permetezett ki, és hullott a hóba vér helyett. Mintha vízre lődözött volna. A sebek már-már gyorsabban bezárultak, mint ahogy keletkeztek; kizárólag a nyomában úszó fekete szálak jelezték, hogy egyáltalán eltalálták a lényt.

Aztán elkapta a második EN-tengerészgyalogost. Ahelyett, hogy kettétépte volna, mint a legutóbbit, megperdült, és elhajította a teljes páncélzatot viselő földit – aki így összesen valószínűleg több mint ötszáz kilót nyomott – Bobbie irányába. Sisakkijelzője kiszámította az EN-katona röptének ívét, és segítőkészen közölte Bobbie-val, hogy a szörnyeteg nem az *irányába* dobta a testet, hanem *egyenesen felé*. Igencsak alacsony pályán. Ami annyit tett, hogy nagy sebességgel.

Bobbie oldalra vetette magát, amilyen gyorsan terjedelmes páncélzata engedte. A szerencsétlen EN-tengerészgyalogos nagy lendülettel neki-csapódott a Bobbie mellett álló Hillmannak, aztán mindketten elsodródtak, halálos tempóban bucskáztak a jégen.

Mire Bobbie visszafordult a szörnyeteg felé, az két újabb EN-katonával végzett.

A teljes marsi vonal tüzet nyitott rá, *Yojimbo* nagy lövege is. A két megmaradt földi katona szétvált, és egymástól távolodó irányokban futottak tovább a valami elől, megpróbálták elérni, hogy marsi katonatársaik akadálytalanul tüzelhessenek. A lényt több száz, több ezer találat

érte. Futás közben egy pillanatra sem lassítva összefoldozta magát, és csak akkor csökkentett az iramon, amikor *Yojimbo* ágyújának lövései a közelében csapódtak be.

Bobbie időközben talpra állt, és saját fegyverével támogatta a zárótüzet, ám semmit sem ért vele. A lény a marsiak közé rontott, és szemmel követhetetlen gyorsasággal megölt két tengerészgyalogost. *Yojimbo* oldalra csusszant, sokkal fürgébben, mint egy ekkora gépezettől várni lehetett volna. Bobbie megállapította magában, hogy biztosan Sa'id kezeli. A férfi azzal dicsekedett, hogy ha ahhoz lenne kedve, akár tangózni is tudna a testes lépegetővel. Ez sem számított. Még mielőtt Sa'id átfordíthatta volna a lépegető lövegét, hogy közvetlen közlőről adjon le egy lövést, a lény felszaladt az oldalán, megragadta és letépte a vasalásról a kezelőülés védőajtáját. Sa'idot kirántotta a pilótaülés hevederéből, majd egyenes vonalban hatvan méter magasra felhajtotta a levegőbe.

A többi tengerészgyalogos mostanra hátrálni kezdett, ám közben folytonosan tüzeltek. Rádiókapcsolat nélkül nem lehetett koordinálni a visszavonulást. Bobbie önkéntelenül is megiramodott a többiekkel a kupola felé. Elméje egy apró és távoli szilánkjá, amely még nem esett pánikba, azt súgta neki, hogy a kupola üveg- és fémszerkezete nem nyújthat védelmet olyasvalami ellen, ami könnyedén szétszagattott egy páncélos katonát vagy egy kilenctonnás lépegetőt. Ugyanez az elmeszilánk azt is felismerte, hogy értelmetlen lenne réműletének elfojtásával próbálkoznia.

Mire megtalálta a kupolába vezető külső kaput, már csak egy tengerészgyalogos maradt mellette. Gourab. Közlőről jól látta a sisak páncélüvegén keresztül a férfi arcát. Gourab valamit ordított neki, de Bobbie nem hallotta. Oda akart hajolni hozzá, hogy összeérintse a sisakjukat, amikor társa hátralökte őt a jégre. Egyik fémöklével verte az ajtó kezelőpaneljét, próbálta bezúzni, hogy hozzáférhessen, amikor a lény beérte, és egyetlen könnyed csapással lehámozta róla szkafandere sisakját. Gourab egy pillanatra megállt a vákuumnak kitett arccal, és csak pislogott, szája néma üvöltésre nyílt; aztán a lény – éppoly lazán, mint a sisakot – letépte a fejét.

Aztán oldalra fordult, és a még mindig a tehetetlenül hátán fekvő Bobbie-ra szegezte a tekintetét.

Közlőről Bobbie látta, hogy a lénynek fénylő kék szeme van. Izzó, neonkék szeme. Csodálatos volt. Bobbie ráemelte a fegyverét, és fél má-

sodpercig szorította a ravaszt, mielőtt rájött, hogy rég elfogyott a lőszerre. Megesküdött volna rá, hogy a lény kifejezetten kíváncsian méregette a fegyvert, aztán belenézett Bobbie szemébe, és félrebillentette a fejét.

Ennyi – gondolta Bobbie. – Itt a vég, és soha nem fogom megtudni, mi tette ezt velem, és miért. A halál tényét tudta kezelni. Azt viszont, hogy válaszok nélkül kelljen meghalnia, iszonyúan kegyetlennek érezte.

A lény egy lépést tett felé, aztán megtorpant, és megreszketett. Új végtagpár türemkedett hirtelen elő a gyomrából és tekergőzött csápszerűen a levegőben. A feje, amely már most is groteszknak hatott, mintha még nagyobbra duzzadt volna. A kék szeme éppoly erősen felragyogott, mint a kupola fényei.

Aztán felrobbant, a tűzgömb keresztülszáguldott a jégen, őt pedig olyan erővel csapta hozzá egy alacsony oromhoz, hogy az úrruha ütözéscsillapító zseléje egyszerre megkeményedett, és mozdulatlaná dermesztette őt.

Bobbie a hátán hevert, és lassan elveszítette az eszméletét. Felette az éjszakai égbolton mindenfelé fények villantak. A hold körül keringő hajók lőni kezdték egymást.

Tűzet szüntess! – gondolta Bobbie, miközben igyekezett visszaszorítani a rátörő feketeséget. – Csak menekülni akartak. Tűzet szüntess! A rádiója még mindig nem működött, szkafandere nem reagált. Senki-vel sem közölte, hogy az EN tengerészgyalogosai nem indítottak támadást.

Sem azt, hogy valami más tette ezt.

Második fejezet: Holden

A kávéfőző már megint elromlott.
Már megint.

Jim Holden még jó párszor fel-le kattintotta a piros lefőző-kapcsolót, és ugyan tudta, hogy semmire sem megy vele, képtelen volt megálljt parancsolni magának. A méretes és csillogó kávéfőző, amelyet arra terveztek, hogy egy marsi űrhajó teljes legénységét kiszolgálja, egyetlen csésze kávé sem volt hajlandó készíteni. Még csak hangot sem adott. Nem egyszerűen lefőzni nem óhajtott, hanem még *próbálkozni* sem akart. Holden a szemét lehunyva igyekezett visszaverni a halántékánál támadó, koffeinhiány okozta fejfájást, és rácsapott a hozzá legközelebb eső fali konzolra, hogy megnyissa a hajó nyílt kommcSAT-ornáját.

– Amos! – szólalt meg.

A kommszisztem nem működött.

Mivel egyre nevetségesebben érezte magát, még néhányszor megnyomta a hajószintű hangosbmondó gombját. Semmi. Kinyitotta a sze-

mét és meglátta, hogy a panel minden jelzőfénye kihuny. Aztán körbepillantott és megállapította, hogy a hűtőszekrény és a sütők fényei sem világítanak. Nemcsak a kávéfőző, hanem az egész hajókonyha fellázadt ellene. Holden leolvasta a hajókonyha falára betűsablonnal frissen felfestett nevet: *Rocinante*, majd fennhangon azt mondta:

– Bébi, miért bántasz, amikor annyira szeretlek téged?

Elővette a kézi terminálját, és felhívta Naomit.

A lány pár pillanat elteltével válaszolt.

– Ah, szia!

– A hajókonyha nem működik, hol van Amos?

Szünet.

– A hajókonyhából hívsz? Miközben ugyanazon a hajón vagyunk? A fali konzol túlságosan távolinak tűnt?

– A hajókonyha fali konzolja sem működik. Amikor azt mondtam, hogy a hajókonyha nem működik, cseppet sem túloztam. Szó szerint azt értettem alatta, hogy a hajókonyhában egyetlen megveszekedett dolog sem működik. Azért téged hívtalak, mert te mindig magadnál tartod a kézi terminálot, Amos viszont szinte sosem. És mert Amos sosem árulja el nekem, min dolgozik, neked ellenben igen. Szóval, hol van Amos?

Naomi elnevette magát. Kacagása csodásan gyöngyözött, és minden alkalommal mosolyt csalt Holden arcára.

– Azt mondta, hogy újra fog huzalozni pár dolgot.

– Odafent van áram? Irányíthatatlanul száguldunk valami felé, ti meg még nem tudátok kiötleni, hogyan közölgjétek velem tapintatosan a hírt?

Holden halk zörgést hallott átszűrődni Naomi oldaláról. A lány munka közben magában dúdolgatott.

– Dehogy – felelte. – Úgy tűnik, egyedül a hajókonyha maradt energia nélkül. Ráadásul Alex szerint alig egy óránk maradt, mielőtt úrkalózokkal csapunk össze. Nincs kedved feljönni a vezérlőterembe, hogy úrkalózokkal harcolj?

– Kávé nélkül nem tudok úrkalózokkal harcolni. Megkeresem Amost – válaszolta Holden, aztán bontotta a kapcsolatot, és visszacsúsztatta zsebébe a kézi terminálját.

Holden a hajó törzse mentén végigfutó hágcsohoz ment, és hívta a liftet. A menekülő kalózhajó huzamosabb ideig csupán 1 g-t tudott fenn-

tartani, ezért Holden pilótája, Alex Kamal 1,3 g-vel hajtotta őket, hogy elfoghassa a hajót. Bármekkora 1 g feletti gyorsulás veszélyessé tette a hágcsó használatát.

Pár másodperccel később kinyílt a fedélzet zsilipajtaja, a lift pedig szűkülve megállt a lába előtt. Holden belépett, és megnyomta a gépterem fedélzetének gombját. A lift megkezdte a lassú ereszkedést az aknában, a fedélzetek zsilipajtajai sorra kinyíltak a közeledtére, majd hangosan becsapódtak, miután elhaladt.

Amos Burtont a gépésműhelyben találta, egy fedélzettel a gépterem felett. Előtte a munkapadon egy félig szétszerelt, bonyolult kinézetű szerkezet hevert, és Amos forrasztópákával hajolt föléje. A méreténél több számmal kisebb szürke kezeslábast viselt, amely minden mozdulattól csaknem szétrepedt széles vállának izmain, a hátán pedig még mindig a hajó régi neve, a *Tachi* díszelgett.

Holden megállította a liftet, és bejelentette:

– Amos, a hajókonyha nem működik.

Amos türelmetlenül intett vaskos karjával, de a munkát nem hagyta abba. Holden kivárt. Pár pillanatnyi forrasztgatás után Amos végre letette a pákát, és hátrafordult.

– Aha, azért nem működik, mert kikaptam belőle ezt a kis bizbaszt – mondta és az eszközre mutatott, amit forrasztgatott.

– Vissza tudnád tenni?

– Nem, legalábbis egyelőre nem. Még nem végeztem vele.

Holden felsóhajtott.

– Fontos volt épp olyankor kiiktatnunk a hajókonyhát, hogy megbuheráld ezt az izét, mielőtt nekimegyünk egy csapat vérszomjas úrkálóznak? Csak mert kezd komolyan fájni a fejem, és jólesne egy csésze kávé még mielőtt, tudod, megkezdődik a csata.

– Aha, fontos volt – felelte Amos. – Elmagyarázzam, miért? Vagy e nélkül is elhiszi nekem?

Holden bólintott. Habár nem hiányoztak neki a Földi Haditengerészetnél eltöltött napok, néha bizony nosztalgiaival gondolt vissza a parancsnoki hierarchia iránt mutatott abszolút tiszteletre. A *Rocinantén* a „kapitány” sokkal homályosabban meghatározott rangot jelentett. Az újravezetés Amos feladata volt, és ő időnként feleslegesnek ítélte, hogy közölje Holdennel, mivel foglalkozik.

Holden annyiban hagyta a dolgot.

– Oké. Mindenesetre szólhattál volna előre. A kávé nélkül nyugős leszek.

Amos rávigyorgott, és hátratólta a sapkáját csaknem teljesen tar fején.

– A francba, kapitány, ezen segíthetek – felelte, aztán hátranyúlt, és leemelt egy jókora fémtermoszt a munkapadról. – Készítettem egy kis vészpartalékot, mielőtt áramtalanítottam a hajókonyhát.

– Amos, elnézést kérek minden gonosz gondolatért, ami az előbb átfutott az agyamon.

Amos csak rálegyintett, aztán folytatta a munkát.

– Vigye csak el. Én már ittam egyet.

Holden visszamászott a lifthez, beszállt, és felvitette magát az irányító fedélzetre, közben úgy szorongatta kezében a termoszt, mint valami életmentő csomagot.

Naomi az érzékelő- és kommunikációs konzolnál ült, azt figyelte, hogyan érik be lassan a menekülő kalózokat. Holdennek elég volt egyetlen pillantást vetnie a képernyőre, hogy megállapítsa, sokkal közelebb jártak hozzájuk, mint amit a legutóbb megkapott becslés jelzett. Beszíjazta magát a fegyverzetkezelő ülésbe. Kinyitott egy keze ügyében lévő fali szekrényt, és mivel arra számított, hogy hamarosan alacsony g-re lassítanak, vagy szabad esésben folytatják az útjukat, előhúzott egy ivógömböt a kávéjának.

Miközben a termoszból kávé telt át bele, megkérdezte Naomitól:

– Iszonyúan gyorsan közeledünk. Mi történt?

– A kalózhajó jelentősen visszavett az eredeti 1g-s gyorsításból. Pár percig fél g-re lassítottak, egy perccel ezelőtt pedig teljesen abbahagyták a gyorsítást. A számítógép ingadozást jelzett a hajtóművük kimenő teljesítményében, épp mielőtt lelassítottak, szóval azt hiszem, túlságosan megfuttattuk őket.

– Tönkretették a hajójukat?

– Tönkretették a hajójukat.

Holden meghúzta az ivógömbjét, és ezzel csúnyán megégette a nyelvét, de nem törődött vele.

– Mennyi idő, míg beérjük a hajót?

– Max öt perc. Alex kivárt a végső lassító égetéssel, amíg fel nem jössz és be nem szíjazod magad.

Holden megérintette a hajószintű hangosbemondó gombját a kómpanelen:

– Amos, csatolt be magad! Öt perc a rossz fiúig. – Aztán átkapcsolt a pilótafülke csatornájára, és még megkérdezte: – Alex, mi újság?

– Határozottan úgy hiszem, hogy tönkretették a hajójukat – felelte Alex jellegzetes marsi mariner-völgyi elnyújtott hangzóival.

– Úgy tűnik, ebben mindenki egyetért – jegyezte meg Holden.

– Így kicsit nehezebb elmenekülni.

A Mariner-völgyet eredetileg kínai, kelet-indiai és texasi telepesek népesítették be. Alex a kelet-indiaiak sötét bőrét és koromfekete haját örökölte. Mivel Holden a Földről származott, mindig furcsán nyugtalanítónak találta, ha a texasiak elnyújtott hangzóit hallotta olyasvalaki szájából, akinek a fejében rögzült minták szerint pandzsábi kiejtéssel kellett volna beszélnie.

– És ez alaposan megkönnyíti a dolgunkat – felelte Holden, miközben már bemelegítette a fegyverzetkezelő konzol műszereit. – Tízezer kilométernél csökkentsd nullára a relatív sebességünket. Beterítem őket a célzólézerekkel és aktiválom a pontvédelmi ágyúkat. Kinyitom a torpedócsövek külső fedeleit is. Értelmetlen lenne, ha nem a lehető legfenyegetőbb arcunkat mutatnánk.

– Értettem, főnök – válaszolta Alex.

Naomi oldalra pördült az ülésében, majd szélesen rámosolygott Holdenre.

– Harc az űrkalózokkal. Roppant romantikus.

Holden nem tudta megállni, hogy vissza ne mosolyogjon. Naomi még az övbéli testalkatához mérve három számmal rövidebb és öt számmal szélesebb marsi kezeslábában is gyönyörűnek tűnt neki. Hosszú és göndör fekete haját hátul rakoncátlan copfban fogta össze. Arca ázsiai, dél-amerikai és afrikai vonások olyan rendkívüli keveréke volt, ami még az Öv olvasztótégelyében is szokatlannak számított. Holden egy pillantást vetett az elsötétített konzolról visszatükröződő barna hajú montanai farmerfiú ábrázatára, és hozzá képest igencsak jellegtelennek látta magát.

– Tudod, mennyire szeretek mindent, amivel kapcsolatban kimondod a „romantikus” szót – válaszolta. – De sajnos nem tudom osztani a lelkesedésedet. Azzal indítottunk, hogy megmentettük a naprendszer egy rettenetes idegen fenyegetéstől. És most ez?

Holden életében egyetlen zsarut ismert közelebről, őt is csak rövid ideig. A röviden „erosi incidensként” emlegetett tömeges el- és át-

kúrások kellemetlen sorozata közben Holden átmenetileg egy Miller nevű sovány, szürke, megtört férfival állt össze. Mire megismerkedtek, Miller már otthagyta hivatásos állását, hogy megszállottan kutasson egy eltűnt személy után.

A szó szűken vett értelmében sosem voltak barátok, mégis sikerült megakadályozniuk, hogy az emberiséget kiirtsa egy nagyvállalat egyre inkább elfajuló elmebaja, és visszaszerezték egy idegen létforma fegyverét, amit évszázadokon át mindenki a Szaturnusz egyik holdjának hitt. Ez alapján megítélve partneri kapcsolatuk sikeresnek volt mondható.

Holden annak idején hat éven át a haditengerészetnél szolgált. Már végignézte, ahogy emberek pusztulnak el, ám csak radarképernyőkön. Az Eroszon ezeket látott meghalni szörnyűséges módokon a saját szemével. Néhányukkal ő maga végzett. Az őt ott ért masszív sugárzásdózis miatt egész életében folyamatosan gyógyszerenie kell magát, hogy megállítsa a szöveteiben folytonosan felbukkanó rákos sejtburjánzásokat. Még mindig olcsóbban megúszta, mint Miller.

Millernek köszönhetően az idegen fertőzés a Vénuszon kötött ki a Föld helyett. Elpusztítania azonban nem sikerült. Bármire programozták is be az idegenek eltérített, összezavart vírusát, az továbbra is kifejtette hatását a Vénusz vastag felhőtakarója alatt, és egyelőre senki sem tudott előállni annál meggyőzőbb tudományos magyarázatnál, mint hogy: hmmm, érdekes.

Az emberiség megmentéséért a kiöregedett, megfáradt övbéli az életével fizetett.

Az emberiség megmentéséért Holdent a Külső Bolygók Szövetsége a kalózok kézre kerítőjeként alkalmazta. Még a rossz napokon is kénytelen volt úgy vélekedni, hogy nem ő húzta a rövidebbet.

– Harminc másodperc az elfogásig.

Holden visszaterelte gondolatait a jelenre, és leszólt a gépterembe.

– Rendesen beszíjaztad magad, Amos?

– Igenis, kapitány. Felkészültem. Igyekezzen ne szétlövetni a kicsikémet!

– Ma senki sem lő senkire – felelte Holden, miután bontotta a kapcsolatot. Naomi viszont hallotta őt, és kérdően felvonta a szemöldökét.

– Naomi, nyiss egy csatornát! Beszélni szeretnék a barátainkkal odaát.

Egy másodperccel később megjelentek a kommunikációs vezérlők Holden konzolján. Irányított sugárnyalábbal megcélozta a kalózok ha-

jóját, és várta, hogy zöldre váltsion a kapcsolat létrejöttének kijelzője. Amint felvillant a fény, megszólalt:

– Jelöletlen könnyű teherszállító, itt James Holden kapitány, a Külső Bolygók Szövetsége *Rocinante* nevű torpedóvető fregattjának parancsnoka beszél. Kérem, válaszoljanak!

A headset a háttérsugárzás halk sercegésétől eltekintve néma maradt.

– Nézzétek, fiúk, ne szórakozzunk egymással! Tudom, hogy tudjátok, ki vagyok. Azt is pontosan tudom, hogy öt nappal ezelőtt megtámadtátok az *Alvajáró* nevű ételszállító hajót, működésképtelenné tettétek a hajtóműveit, és elloptátok a hajón szállított hatezer kiló fehérjét és a teljes levegőkészletüket. És ennél többet nem is kell tudnom.

Továbbra is sercegő csend.

– Szóval elmondom, mit ajánlok. Elegem van abból, hogy benneteket üldözzelek, és nem hagyom, hogy addig húzzátok az időt, amíg ki nem javítjátok a lerobbant hajtóműveteket, aztán meg újabb vidám hajszára indulhatunk. Ha hatvan másodpercen belül nem jelzitek, hogy feltétel nélkül megadjátok magatokat, kilövék rátok két nagy energiájú plazma robbanófejjel felszerelt torpedót, és izzó salakká olvasztom a hajótokat. Aztán hazafelé veszem az irányt, ma este pedig jól fogok aludni.

A sercegést végül egy fiú hangja törte meg, aki túlon túl fiatalnak hatott ahhoz, hogy kalózkodásra adja a fejét.

– Ezt nem teheti meg. A KBSz nem valódi kormányzat. Jog szerint szart sem tehetnek velem, szóval húzzanak csak vissza a picsába! – haddarta a hang, amely mindvégig olyannak hatott, mintha épp mutálna, és bármelyik pillanatban egy oktávval magasabban szólalhatna meg.

– Komolyan? Ennél jobb érvet nem tudtok felhozni? – reagált Holden. – Nézzétek, egy pillanatra felejtsek el a jogszerűség és a törvényes kormányzat kérdését illető vitákat. Pillantsatok rá a ladarotok kijelzőjére, hogy lássátok, milyen hajóval álltok szemben! Míg ti egy összetákolts könnyű teherszállítóban ültök, amire valaki hevenyészve ráhegesztett egy gauss-ágyút, én a legmodernebb marsi technológiával készült torpedóbombázót irányítok, egy kisebb hold szétlövéséhez elegendő tűzerővel.

A hang a vonal túloldaláról nem válaszolt.

– Fiúk, még ha nem is akarjátok elismerni, hogy törvényes hatalom nevében járok el, annyiban mindenképp megegyezhetünk, hogy bármikor szétlőhetlek benneteket, ha kedvem tartja.

A csatorna néma maradt.

Holden felsóhajtott, és megdörzsölte az orrnyergét. Fejfájása a koffein ellenére sem akart elmúlni. Miközben nyitva hagyta a magánhajóval létesített csatornát, összeköttetést hozott létre a pilótafülkével.

– Alex, adj le rövid sorozatot a szállítóhajóra az elülső pontvédelmi ágyúkkal! A hajó közepére célozz!

– Várjon! – ordította a kölyök a másik hajón. – Megadjuk magunkat! Jézus ereje!

Holden nyújtózott egyet a null g-ben, a napokig tartó gyorsulás után kifejezetten élvezte a súlytalanságot, aztán elmosolyodott magában. *Ma tényleg senki nem lő senkire.*

– Naomi, közöld a barátainkkal, hogyan irányíthatják át a vezérlésüket hozzád, aztán vigyük vissza őket a Tycho Állomásra, hogy a KBSz bírósága határozzon felőlük. Alex, amint ismét aktiválják a hajtóműveiket, tervezd meg a visszautat kényelmes fél g gyorsulással! Én lemegyek a gyengélkedőbe, és megkeresem az aszpirint.

Holden kicsatolta présülésének hevedereit, és ellökte magát a személyzeti hágcsó felé. Menet közben pityegni kezdett a kézi terminálja. Fred Johnson hívta: a KBSz névleges vezetője és az ő személyes pártfogójuk a Tycho nagyvállalat gyárállomásán, ami immár a KBSz de facto főhadiszállásaként is funkcionált.

– Hé, Fred, elkaptuk a csúnya kalózokat. Bevisszük őket, hogy bíróság elé álljanak.

Fred széles és sötét arcán gyűrött mosoly jelent meg.

– Ez aztán a pálfordulás. Beleuntál, hogy folyton szétlődd őket?

– Nem, csak végre akadt valaki, aki elhitte, hogy tényleg megteszem.

Fred mosolya homlokráncolásba váltott.

– Figyelj, Jim, nem ezért kerestelek. Sürgősen vissza kell jönnöd a Tychóra. Valami történt a Ganymedesen...

Harmadik fejezet: Prax

Praxidike Meng a palántázó épület bejáratában állva bámult ki a mezőkre, ahol a lágyan lengedező levelek olyan sötéten zöldelltek, hogy jóformán feketének hatottak, és eluralkodott rajta a pánik. A kupola a kellenél sötétebben borult fölé. A széles spektrumú LED-reflektorok energiaellátását kikapcsolták, a tükrök pedig... A tükrökre gondolni sem mert.

Az egymással harcoló hajók felvillanásai az olcsó képernyők hibáira emlékeztették, olyan színekre és mozgásokra, amelyeknek nem kellene ott lennie. Azt jelezték, hogy valami nagyon nem volt rendjén. Megnyalta a szája szélét. Kelltt lennie valamilyen megoldásnak. Kelltt lennie valamilyen megoldásnak, hogy megmenthesse őket.

– Prax – szólalt meg Doris. – Indulnunk kell! Most rögtön!

Az alacsony erőforrásigényű mezőgazdasági növénytan csúcsteljesítménye, a *Glycine kenon* nevű szójababféle, amit oly mértékben módosítottak, hogy gyakorlatilag önálló fajtaként lehetett tekinteni rá, élete

elmúlt nyolc évét képviselte. Emiatt nem találkozhattak még a szülei személyesen egyetlen unokájukkal. Emiatt – és még néhány okból – bomlott fel a házassága. Láta a mezőkön a mesterségesen létrehozott kloroplasztiszok nyolc különféle törzsét, amelyek mindegyike a fotonkénti lehető legtöbb fehérjét igyekezett kitermelni. A keze remegett. Úgy érezte, mindjárt elhányja magát.

– Talán öt percünk maradhatott a becsapódásig – sürgette Doris. – El kell hagynunk az épületet.

– Nem látom – ellenkezett Prax.

– Olyan gyorsan tart felénk, hogy mire meglátná, már nem láthatja. Mindenki más elment már. Mi vagyunk az utolsók. Szálljon be végre a liftbe!

A hatalmas keringő tükrök mindig is a szövetségeseinek számítottak, úgy sütöttek le a mezőkre, akár megannyi halvány fényű nap. Prax képtelen volt elhinni, hogy cserbenhagyták. Esztelennek hatott a gondolat. A Ganymedes felszíne – az ő üvegházai, szójababjai, az élete munkája – felé zuhanó tükör nem döntött semmiről. Az ok-okozatiság áldozata volt, mint minden más.

– Én mindjárt indulok – mondta Doris. – Ha még négy perc múlva is itt lesz, meghal.

– Várjon! – kiáltotta Prax. Kiszaladt a kupolába. A legközelebb eső mező szélén térdre rogyott, és kezét belemélyesztette a szerves anyagokban gazdag fekete talajba. A föld illata a finom pacsuliéra emlékeztetett. Amilyen mélyen csak tudott, beletúrt az ujjaival, és két tenyerével közrefogott egy gyökeret. Aztán kiemelte az apró, törékeny növényt.

Doris az ipari liftben várakozott, készen arra, hogy leereszkedjen az állomás barlangjaiba és alagútjaiba. Prax megiramodott felé. Most, hogy egy növényt kellett megmentenie, a kupola iszonyatosan veszélyesnek tűnt. Berontott a lift ajtaján, Doris pedig megnyomta a kijelzőn a vezérlógombot. A lift széles fémkasztníja megingott, elmozdult, aztán megindult lefelé. Rendes körülmények között nehéz felszereléseket szállított volna: talajművelő gépeket, traktorokat, az állomás visszaforgatóiból származó több tonnányi humuszt. Most mindössze ők hárman utaztak benne: a törökülésben a földre telepedett Prax, az ölében dédelgetett szójasarj és Doris, aki alsó ajkát harapdálva meredt kézi termináljára. A lift túlságosan nagyinak hatott.

– Lehet, hogy a tükör nem a kupolára zuhan – mondta Prax.

– Lehet. De tizenhárom tonna üveg és fém. Meglehetősen nagy lökés-hullámot fog kelteni.

– Az sem kizárt, hogy a kupola egyben marad.

– De az – mondta Doris, mire Prax többet nem szólt hozzá.

A fülke zúgott és zörgött, egyre mélyebbre szállt a felszín jege alá, és besiklott az állomás zömét kitevő alagúthálózatba. A levegőben felforrósodott vegyi anyagok és ipari olaj elegyére emlékeztető szag terjengett. Prax még most sem tudta elhinni, hogy valóban megtették. Képtelen volt elhinni, hogy a személtáda katonák tényleg elkezdték lőni egymást. Senki, sehol nem lehetett ennyire rövidlátó. Ám minden jel szerint mégis akadtak ilyenek.

A Föld–Mars-szövetség felbomlása óta eltelt hónapokban a szüntelen és mardosó félelmet előbb az óvatos reménykedés, majd egyfajta hamis biztonságérzet váltotta fel. Minden nap, amikor az Egyesült Nemzetek és a Mars nem támadt rá egymásra, arra szolgált bizonyítékul, hogy nem is fognak. Prax elhitette magával, hogy minden sokkal stabilabb, mint amilyennek tűnik. Még ha elmérgesedne is a helyzet, és ténylegesen kitörne a háború, nem itt csatáznának. A Ganymedesről származott az élelem. Magnetoszférájának köszönhetően a terhes nők itt hordhatták ki biztonságban a gyermekeiket, hiszen a külső bolygókhoz tartozó területeken itt volt a legalacsonyabb a születési rendellenességek és halva születések száma. Ez volt mindannak a központja, ami lehetővé tette az emberiség naprendszerbeli terjeszkedését. Az itt végzett munka éppoly értékesnek számított, mint amilyen sérülékenynek is, és a vezetők sosem engednék meg, hogy a háború idáig terjedjen.

Doris száján valami trágárság csúszott ki. Prax felpillantott rá. A nő beletúrt gyérülő hófehér hajába, aztán elfordult, és a földre köpött.

– Nem tudok felkapcsolódni – mondta, és feltartotta a kézi terminálját. – Az egész hálózatot lezárták.

– Kicsoda?

– Az állomás biztonsági szolgálata. Az Egyesült Nemzetek. A Mars. Honnan tudhatnám?

– De ha...

A rengés úgy hatott, mintha óriási ököl sújtott volna a fülke tetejére. A vészfékező rendszer csontig hatoló kongással lépett működésbe. A fények kihunytak, és egy szívdobbanásnyi ideig sötétség telepedett rájuk. Négy akkumulátorról működő LED-lámpa kapcsolt be és szinte rögtön

ki is, amint a kasztni energiaellátása helyreállt. Működésbe léptek a kritikus meghibásodást diagnosztizáló rendszerek: a motorok felzúgtak, gépek kattogtak, a követő interfészek ellenőrzőösszegek sorjáztak véget nem érően. Prax felállt, és a vezérlő konzolhoz sétált. Az akna érzékelői minimális, egyre csökkenő légnyomást mértek. Enyhe rázkódást érzett, amikor valahol felettük a helyére siklott egy légmentes ajtó, és emelkedni kezdett a külső légnyomás. Az aknában lévő levegő kiszökött, mielőtt a vészrendszerek reagálhattak volna. Prax kupolája megsérült.

A kupolájából semmi sem maradt.

A szájához kapta a kezét, észre sem vette, hogy földdel keni össze az állát, csak amikor már késő volt. Gondolatai egy része akörül forgott, mit kell tennie, hogy megmentse a projektet – kapcsolatba kell lépnie a projektmenedzserrel az RMD-Southernnél, be kell adnia a kérelmet kiegészítő ösztöndíjra, meg kell szereznie az archivált adatokat, hogy újraépíthesse a transzdukciós vírusmintákat –, míg agya egy másik része elcsendesedett, és félelmetes nyugalom telepedett rá. Az érzés, hogy két ember lakozik benne – az egyik elkeseredett lépésekre szánta el magát, míg a másik már rég eltompulva gyászolt –, házassága utolsó heteire emlékeztette.

Doris odafordult hozzá, széles ajka beletörődő mosolyra húzódott. A kezét nyújtotta felé.

– Öröm volt együtt dolgozni önnel. Dr. Meng.

A kasztni megrázkódott, ahogy a vészfékezők visszahúzódtak. Újabb becsapódást lehetett érezni, ezúttal valamivel távolabbról. Egy tükör vagy hajó zuhan le. Katonák lötték egymást gránátokkal a felszínen. Talán az állomás mélyebben húzódó járataiban harcoltak. Nem volt módjuk rá, hogy megtudhassák. Prax kezét rázott Dorisszal.

– Dr. Bourne. Részemről a megtiszteltetés.

Egy hosszú, néma pillanatra tisztelettel adóztak addigi életük sírjánál. Doris felsóhajtott.

– Jól van – mondta. – Most tűnjünk innen a francba!

Mei óvodája mélyen a hold belsejében volt, de a csővasútmegálló csupán pár száz méterre helyezkedett el a lift rakodódokkjától, a lenti állomásig tartó expressz út pedig alig tíz percet vett igénybe. Vagyis vett volna, ha jártak volna a szerelvények. A Ganymedesen eltöltött három évtized so-

rán Prax egyszer sem vette észre, hogy a csővasútállomások biztonsági ajtókkal voltak felszerelve.

A lezárt állomás előtt posztoló négy katona a folyosóéval megegyező bézs és acélszürke csíkozatú vastag páncéllemez vértezetet viselt. Kezükben riasztóan nagyméretű gépkarabélyokat tartottak és haragosan meredtek a köréjük gyűlt, tucatnyinál talán valamivel több főt számláló csoportra.

– A közlekedési bizottság tagja vagyok – magyarázta egy magas, vékony, sötét bőrű nő, és minden szavát a katona mellvértjére mért kop-pintással hangsúlyozta ki. – Ha nem enged át minket, bajba kerül. Komoly bajba.

– Mennyi ideig nem fog járni? – kérdezte egy férfi. – Haza kell jutnom. Mennyi ideig nem fog járni?

– Hölgyeim és uraim – szólalt meg a bal szélén álló katona erőteljes hangon. Úgy kiabálta túl a zúgolódó, morajló csoportot, akár egy nyughatatlan osztályhoz beszélő tanárnő. – A települést biztonsági okokból lezártuk. Amíg véget nem ér a katonai akció, a hivatalos személyek kivételével senki sem közlekedhet a szintek között.

– Mégis, kinek az oldalán állnak? – ordította oda valaki. – A marsiakén? Kinek az *oldalán* állnak?

– Addig is – folytatta a katona, ügyet sem vetve a kérdezőre –, arra kérjük önöket, hogy legyenek türelemmel. Amint biztonságossá válik az utazás, megnyitjuk a csővasútrendszert. Addig pedig a saját biztonságuk érdekében kérjük önöket, hogy ne nyugtalankodjanak.

Prax maga sem tudta, hogy meg fogja szólítani a katonát, amíg meg nem hallotta a saját hangját. Nyafogásnak hatott.

– A kislányom a nyolcadik szinten van. Ott jár iskolába.

– Minden szintet lezártunk, uram – felelte a katona. – A lányának nem esik baja. Csak legyen türelemmel.

A sötét bőrű nő a közlekedési bizottságból karba fonta a kezét. Prax látta, hogy két férfi hátralép a többiektől, és egymással társalogva megindul visszafelé a szűk, koszos előcsarnokban. Ennyire fent, a régi alagutakban a levegőt a visszaforgatók szaga járta át: a műanyagé, hóé és mesterséges illatoké. És most a félelemé is.

– Hölgyeim és uraim – kiabálta a katona. – A saját biztonságuk érdekében őrizzék meg nyugalmaikat és maradjanak, ahol vannak, amíg a hadi helyzet meg nem oldódik.

– És egészen pontosan mi a hadi helyzet? – szegezte neki a kérdést a Prax bal könyökénél álló nő.

– Gyorsan eszkalálódik – felelte a katona. Prax vészterhes idegességet hallott ki az egyenruhás nő hangjából. Ugyanolyan rémült volt, mint mindenki más. Csak ő fegyvert viselt. Szóval ez így nem fog menni. Más megoldást kellett találnia. Kezében egyetlen megmaradt *Glycine kenonjával* elsétált a csővasútállomástól.

Nyolcéves volt, amikor édesapját áthelyezték az Europa sűrűn lakott településeiből, hogy egy kutatólabor létrehozásában segítkezzen a Ganymedesen. A létesítmény megépítése tíz évet vett igénybe, ezalatt Prax hányatott kamaszkort élt meg. Amikor szülei összepakoltak, hogy új munkát vállaljanak a Neptunusz közelében excentrikus pályán keringő egyik aszteroidán, Prax nem utazott velük. Addigra botanikusként gyakornoki állást szerzett abban a reményben, hogy így tiltott marihuána-termesztéssel foglalkozhat, viszont hamar kiderült számára, hogy minden harmadik botanikus gyakornok hasonló tervet dédelgetett. A négy év alatt, amíg olyan elfeledett kamrát vagy elhagyott alagutat igyekezett felkutatni, amit még nem használtak illegális hidroponikus kísérletekre, meglehetősen behatóan megismerte a folyosóhálózat felépítését.

Végigment az első generációs építkezések régi, szűk folyosóin. Mindenfelé emberek ültek a falak mentén vagy a bárókban és éttermekben kifejezéstelen, haragos vagy rémült arccal. A kijelzőkön idejétmúlt zenéi, színházi vagy absztrakt festészeti szórakoztató műsorokat ismételték a szokásos hírfolyam helyett. Egyetlen kézi terminál sem jelzett bejövő üzenetet.

A központi szellőzőcsőnél rátalált arra, amit keresett. A karbantartók fuvarozásához mindig rendelkezésére állt néhány elfekvő elektromos moped. Immár senki sem használta ezeket. Vezető kutatói beosztásának köszönhetően kézi terminálja átengedte Praxot a rozsdás drótkerítésen. Talált egy oldalkocsis kismotort és egy félig feltöltött akkut. A *Glycine kenont* az oldalkocsiba tette, végigfuttatta a diagnosztikai szekvenciát, aztán kigördült a folyosóra.

Az első három rámpát ugyanúgy katonák őrizték, mint a csővasútállomást. Prax meg sem próbálkozott azzal, hogy megálljon. A negyediknél, egy ellátóalagútnál, amely a felszínen lévő raktárakból vezetett a reaktorokhoz, senkit sem látott. Megállt, a moped elhallgatott alatta.

A levegőben jól kivehető fanyar szag terjengett, amit nem tudott beazonosítani. Lassanként további részletekre is felfigyelt. Az égésnyomokra a falakon, valamiféle sötét foltra a padlón. Halk pukkanásokat hallott, és három-négy hosszú lélegzetvételnyi időbe telt, amíg felismerte a fegyverek ropogását.

„Gyorsan eszkalálódik” alatt minden jel szerint az alagutakban folyó tűzharcot kellett érteni. Fejében olyan élesen rajzolódott ki Mei osztálytermének golyólyuggatta fala és a gyerekek vérével átitatott padlója, mintha emlékképet látna, s nem csak képzelődne. A pánik, amit nem sokkal korábban a kupolában érzett, ismét rátört, de most százszor rosszabbnak hatott.

– Nem esett baja – nyugtatgatta maga mellett a növényt. – Az óvodában nem fognak lövöldözni. Ott gyerekek vannak.

A zöldesfekete levelek már fonnyadni kezdtek. Nem fognak háborúzni gyerekek közelében. Ahogy élelmiszerkészletek környékén sem. Vagy törékeny kupolák felett. Keze már megint reszketett, de nem annyira, hogy vezetni ne tudott volna.

Az első robbanásakor épp a hetedikről a nyolcadik szintre vezető rámpán tartott lefelé az egyik katedrális méretű félbehagyott barlangmélyedés mellett, ahol a holdon termelt nyers rizst hagyták kicsöpögni és újrafagyni – a hely éppúgy tűnhetett terjedelmes zöld térnek, mint műalkotásnak. Előbb egy villanás, aztán minden rázkódni kezdett, és a moped ide-oda farolgatott. A fal fenyegető sebességgel közeledett felé, és Prax a lábával dobantott a talajon, hogy megőrizze az egyensúlyát, és megakadályozza a becsapódást. Felülről kiabálást hallott. A harci egységek minden bizonnyal páncélt viselnek és rádióon kommunikálnak. Prax legalábbis így gondolta. Így az odafent jajveszékelő emberek közönséges emberek lehettek. Egy második robbanás kiszakított egy részt a barlangüreg falából, traktornyai kékesfehér jégdarab szakadt le a mennyezetről és hullott lassan és feltartóztathatatlanul a talaj felé, majd tört szét rajta. Prax kapkodva igyekezett egyenesben tartani a kismotort. Úgy érezte, mintha szíve ki akarna robbanni a mellkasából.

A kanyarodó rámpa felső peremén páncélos alakokat látott. Nem tudta, vajon EN-katonák vagy marsiak-e. Az egyikük feléje fordult, és ráemelte a fegyverét. Prax rákapcsolt, még sebesebben robotott lefelé a

rámpán. Automata fegyverek karattyolása, füst és megolvadt anyagok bűze követte őt.

Az óvoda ajtaját zárva találta. Nem tudta, ezt baljós vagy inkább reménytelen jelnek vegye-e. Megállította az imbolygó mopedet, és leugrott róla. Lábát gyengének és bizonytalannak érezte. Finoman szeretett volna kopogni a felhúzható acélajtón, de az első próbálkozástól lejtött a bütykéről a bőr.

– Nyissák ki! A kislányom odabent van! – Tébolyult módjára üvöltött, de valaki odabent meghallhatta vagy megláthatta őt a biztonsági kamera képernyőjén. Az ajtó összekapcsolt fémlemezei megremegtek, aztán megindultak felfelé. Prax a földre vetette magát, és átkúszott a résen.

Az új tanárnővel, Miss Carrie-vel még alig párszor találkozott, amikor elhozta Meit az óvodába, vagy eljött érte. Nem lehetett több húszévesnél, és az övbéliekre jellemzően magas volt és vékony. Prax nem emlékezett rá, hogy valaha ennyire szürkének látta volna az arcát.

A tanterem viszont sértetlen maradt. A gyerekek körben ülve énekeltek egy dalt a naprendszerben utazgató kis hangyáról, és minden főbb kisbolygó nevére rímelt valami. Nem volt se vér, se golyólyuggatta fal, de az égő műanyag bűze beszívárgott a szellőzőnyílásokon. Mindenképp biztonságos helyre kell vinnie Meit. Nem igazán tudta, merre talál majd ilyet. Végignézett a gyerekeken, próbálta kiválasztani közülük a lánya arcát, a haját.

– Mei nincs itt, uram. – Miss Carrie rendszerint kimért hangja megremegett. – Az édesanyja jött érte ma délelőtt.

– Ma délelőtt? – kérdezett vissza Prax, de az *édesanyja* szó ragadt meg. Mit kereshetett Nicola a Ganymedesen? Két napja kapott tőle üzenetet a gyerek elhelyezésének ügyében hozott ítélettel kapcsolatban; *kizárt*, hogy két nap alatt eljutott a Ceresről a Ganymedesre.

– Nem sokkal a tízórai után – válaszolta a tanárnő.

– Úgy érti, kimenekítették. Valaki idejött, és kimenekítette Meit.

Újabb robbanás rázkódtatta meg a jeget. Az egyik gyerek sipítva, megrettenve felvisított. A tanárnő Praxról a gyerekekre pillantott, aztán vissza. Amikor újra megszólalt, lehalkította a hangját.

– Az édesanyja nem sokkal a tízórai után jött érte. Magával vitte Meit. Nem töltötte itt az egész napot.

Prax aktiválta a kézi terminálját. Még mindig nem volt kapcsolat, de a háttérkép Mei első születésnapján készült, amikor még minden a leg-

nagyobb rendben volt. Életekkel ezelőtt. A tanárnő elé tartotta a képet és Nicolára mutatott, ahogy nevetve lóbálja a pufók és vidám csomagot, aki Mei volt.

– Ő? – kérdezte Prax. – Ő járt itt?

A tanárnő zavart arckifejezése megválaszolta a kérdését. Tévedés történt. Valakinek – egy új dadusnak, vagy szociális munkásnak vagy ilyesminek – el kellett jönnie egy gyerekért, és véletlenül mást vitt haza.

– Benne volt a számítógépben – magyarázkodott a tanárnő. – A rendszerben. A rendszer *őt* mutatta.

A lámpák vibrálni kezdtek. A füstszag egyre erősebbé vált, a légvisz-szaforatók pedig hangosan zümmögtek, kattogtak és recsegtek, miközben minden erejükkel igyekeztek magukba szippantani a levegőben szállongó apró szemcséket. Az egyik kisfiú, akit Praxnak ismernie kellett volna, nyöszörögni kezdett, a tanárnő pedig reflexszerűen odafordult hozzá. Prax megragadta a nő vállát, és visszarántotta.

– Nem, maga hibázott – jelentette ki. – Kinek adta oda Meit?

– A rendszer szerint az édesanyja volt! Ellenőriztük a személyazonosságát. A rendszer felismerte.

A folyosó felől tompa fegyverropogás szűrődött be. Valaki felordított odakint, a gyerekek pedig visítani kezdtek. A tanárnő elhúzta a karját. Valami nekicsapódott a felhúzható ajtónak.

– Harminc körüli nő lehetett. Sötét hajú, sötét szemű. Egy orvos jött vele, benne volt a rendszerben, és Mei nem ellenkezett.

– Elvitték a gyógyszerét? – kérdezte Prax. – Elvitték a gyógyszerét?

– Nem. Nem tudom. Nem hiszem.

Prax önkéntelenül megrázta a nőt. Csupán egyszer, de erősen. Ha Mei nem vitte magával a gyógyszerét, akkor a déli adagot már most nem vette be. Talán reggelig kihúzhatja, mielőtt lassan leáll az immunrendszere.

– Mutassa meg! – mondta Prax. – Mutassa meg a képet! A nőét, aki elvitte!

– Nem tudom! Nem megy a rendszer! – ordította a tanárnő. – A folyosón embereket ölnek!

A tanterem közepén kialakított kör felbomlott, a gyerekek visítva szaladtak szét. A tanárnő elsírta magát, kezét az arcához szorította. Bőre szinte kékes árnyalatúnak hatott. Prax érezte, hogy nyers állati rettegés keríti hatalmába. A nyugalom, mely hirtelen rátelepedett, semmivel sem csökkentette azt.

- Van valahol egy evakuációs folyosó? – kérdezte.
- Azt mondták, maradjunk itt – felelte a tanárnő.
- Én meg azt mondom, hogy evakuálni kell – jelentette ki Prax, de közben az járt a fejében, hogy *meg kell találnom Meit!*

Negyedik fejezet: Bobbie

Öntudata dühösen zümmögő zajként és fájdalomként tért vissza. Bobbie pislantott egyet, próbálta kitisztítani a fejét, próbálta megállapítani, merre lehet. Látása őrjítően homályos volt. A zümmögés az űrruhájából érkező riasztássá élesedett. Színes fények villogtak az arcába, ahogy a sisakkijelzője számára olvashatatlan adatokat közölt vele. A szkafander rendszere újraindult, és sorban egymás után érkeztek a riasztások. Próbálta megmozdítani a karját, és kiderítette, hogy ugyan legyengült, mégsem bénult meg, vagy fagyott a talajhoz. Az űrruhájában lévő ütközéscsillapító zselé mostanra ismét folyékonyvá vált.

Valami mozgott a halvány fényablakban, mely a sisakja arclemeze volt. Egy fej hajolgatott ki-be a látóterébe. Aztán kattanas hallatszott, ahogy valaki vezetékelt csatlakoztatott a szkafander külső portjához. Szóval egy szanitéc az, aki a sérüléseiről tájékoztató adatokat tölti le.

Egy hang – fiatal férfi – szólalt meg az űrruha belső hangszórójából:

– Itt vagyok, tüzér. Ideértünk. Nem lesz semmi baj. Minden rendben lesz. Csak tarts ki odabenn!

Még ki sem mondta teljesen, hogy *odabenn*, amikor Bobbie ismét elveszítette az eszméletét.

Egy hosszú fehér folyosón bukdácsoló hordágyon tért magához. Már nem viselte az úrruhát. Félt, hogy a harctéri eü-technikusok nem pazarolták az időt, hogy a megfelelő módon szedjék ki, hanem egyszerűen rácsaptak a megsemmisítőre, ami szétlőkte az összes illesztést és eresztéket. Így lehetett a leggyorsabban kiszedni a katonákat egy négyszáz kilós külső vázból, ám közben végleg tönkrement a szkafander. Bobbie-t elöntötte a büntudat, amiért meg kellett válnia régi és hűséges úrruhájától.

Egy pillanattal később észébe jutott, hogy az egész raját a szeme látára tépték cafatokra, a régi úrruha elvesztése miatti szomorúsága pedig hirtelen triviálisnak és lealacsonyítónak hatott.

A hordágy ugrott egyet, Bobbie pedig nyilalló fájdalmat érzett a gerincében, és visszazuhant a sötétségbe.

– Draper őrmester! – szólalt meg egy hang.

Bobbie próbálta kinyitni a szemét, de sehogy sem sikerült neki. Mindkét szemhéja mintha ezer kilót nyomott volna, és a pusztá kísérlet teljesen kimerítette. Megpróbált válaszolni, ám meglepődve és kissé szégyenkezve hallotta a részeges motyogást, ami helyette elhagyta a száját.

– Tudatánál van, de csak alig – állapította meg a hang. Mély, zengő férfihang volt. Barátságosnak és aggodalmasnak hatott. Bobbie remélte, hogy nem hallgat el, amíg ő újra álomba nem merül.

Egy másik, éles női hang felelt:

– Hadd pihenjen! Ebben a pillanatban még veszélyes lenne megkísérelni, hogy teljesen magához térítsük.

Mire a kedves hang azt felelte:

– Nem érdekel, ha belehal, doktornő. Beszélnem kell a katonával, még hozzá most azonnal. Szóval adja be neki, amit ehhez be kell adni, hogy ez megtörténhessen!

Bobbie elmosolyodott magában, fel sem fogta, amit a kellemes hang mondott, csupán a kedves, barátságos hangnem hatott rá. Jó, ha az em-

berre ilyesvalaki vigyáz. Lassacskán ismét elszenderedett, örömmel üdvözölte a közelgő sötétséget.

Fehéren izzó fájdalom hasított bele a gerincébe, és Bobbie hirtelen felült az ágyon, teljesen éberén. Mint amikor a levét fecskendezték belé, azt a vegyszerkocktét, amely tudatánál tartotta és összpontosítani segítette a hajósokat a több g-s manőverek alatt. Bobbie kinyitotta a szemét, aztán tüstént le is hunyta, mivel a helyiség ragyogó fehér fénye szinte kiégette a gödréből.

– Kapcsolják le a villanyt – dörmögte maga elé, a szavak csak suttogva törtek elő kiszáradt torkából.

A szemhéján átszüremelő vörösség elhalványult, de amikor ismét megpróbálta kinyitni a szemét, még mindig túlságosan erősnek bizonyult. Valaki megfogta a kezét, és addig tartotta, míg poharat nem csúszttak az ujjai közé.

– Meg tudja fogni ezt? – kérdezte a kellemes hang.

Bobbie nem válaszolt, egyszerűen a szájához emelte a poharat és két mohó húzásra megitta a vizet.

– Még – mondta, és ezúttal hangja valamelyest visszanyerte eredeti tónusát.

Hallotta, ahogy valaki elhúz egy széket, aztán távolodó léptek kopogtak a járólapon. A szobára vetett rövid pillantás elárulta, hogy kórházba került. Hallotta a közelében álló orvosi műszerek halk elektromos zümmögését, miközben orrában a fertőtlenítő és a húgy szaga vetekedett az elsőbségért. Elcsüggedve állapította meg, hogy a húgy-szag tőle származik. Egy pillanatra megeresztettek egy csapot, aztán felé közeledtek a léptek. A poharat visszatették a kezébe. Ezúttal lassan kortyolgatott, a vizet rövid időre a szájában ízlelgette, mielőtt lenyelte. Hűvösnek és finomnak érezte.

Amikor végzett, a hang rákérdezett:

– Még?

Bobbie megrázta a fejét.

– Talán később – felelte. Aztán kis kiválás után: – Megvakultam?

– Nem. Fokuszáló gyógyszerekből és erős amfetaminokból készült kocktét kapott. Ami annyit tesz, hogy teljesen kitégultak a pupillái. Elnézést, nem jutott eszembe, hogy letompítsam a fényt, mielőtt felébred.

A hangból még mindig kedvesség és baráti melegség áradt. Bobbie szerette volna látni a hozzá tartozó arcot, ezért egyik szemét résnyire nyitotta. A fény már nem égette a retináját, mint az imént, de még mindig zavarta. A kellemes hang tulajdonosáról kiderült, hogy magas, sovány férfi a haditengerészeti titkosszolgálat egyenruhájában. Arca vékony és feszes volt, koponyája mintha kitörni igyekezve feszítette volna belülről a bőrét. Ijesztő mosolyt villantott Bobbie-ra, szinte csak a szája sarka hajlott felfelé alig észrevehetően.

– Roberta W. Draper tüzérőrmester a 2. Bolygónkívüli Tengerészgyalogosági Haderőtől – mondta küllemét olyannyira meghazudtoló hanghordozással, hogy Bobbie-nak olyan érzése támadt, mintha szinkronizált külföldi filmet nézett volna.

Mivel több másodperc kivárás után sem folytatta, Bobbie azt felelte neki:

– Igen, uram – aztán a rangjelzésének stráffaira pillantott, és hozzátette: – Százados.

Most már mindkét szemét ki tudta nyitni úgy, hogy ne fájjon, de tagjaiban különös bizsergés kúszott felfelé, amitől úgy érezte, egyszerre zsigbad és reszket. Ellenállt a kísértésnek, hogy idegesen babráljon.

– Draper őrmester, Thorsson századosnak hívnak, és azért jöttem, hogy kikérdezzem a történekről. Az egész szakaszát elveszítette. Két napon át elkeseredett küzdelem folyt az Egyesült Nemzetek és a Marsi Elnöki Köztársaság haderői között a Ganymedesen. Ami a legfrissebb becslések szerint több mint ötmilliárd MEK dollárnyi kárt okozott az építményekben, és közel háromezer katona és civil halálát eredményezte.

Ismét szünetet tartott, résnyire összehúzott, csillogó kígyószemekkel bámult Bobbie-ra. Mivel fogalma sem volt róla, mit várhat tőle, Bobbie végül azt mondta:

– Igen, uram.

– Draper őrmester, a szakasza miért nyitott tüzet és pusztította el az EN katonai támaszpontját a tizennégyes kupolánál?

A kérdés annyira értelmetlennek tűnt, hogy Bobbie agyának másodpercekre volt szüksége, hogy felfogja, mit akart mondani a százados.

– Ki adta ki a parancsot, hogy tüzelni kezdjenek, és miért?

Azt csak nem kérdezheti, hogy az emberei miért robbantottak ki tűzharcot. Hát semmit sem tudott a szörnyetegről?

– Semmit sem tud a szörnyetegről?

Thorsson százados nem mozdult, szája széle azonban tűnődően lekönyult, homloka ráncokba gyűrődött orra felett.

– Szörnyeteg – mondta, és hangja most is ugyanolyan barátságosnak hatott.

– Uram, valamiféle szörnyeteg... mutáns... valami rátámadt az EN támaszpontjára. Az EN-katonák azért rohantak felénk, hogy elmeneküljenek előle. Nem rájuk lőttünk. Ez a... bármi volt is, megölte őket, aztán a mieinkkel is végzett – mondta émelyegve, majd elhallgatott, hogy lenyelje a szájában felgyülemlett savanyú ízt. – Úgy értem, mindenkit, kivéve engem.

Thorsson egy pillanatig a homlokát ráncolta, aztán a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy apró digitális felvevőt. Kikapcsolta, majd a Bobbie ágya mellett heverő tálcára tette.

– Őrmester, adok magának még egy esélyt. Ez idáig példás az előmenetele. Kiváló tengerészgyalogos. Az egyik legjobb emberünk. Szeretné előlről kezdeni?

A kezébe vette a felvevőt, és a törlés gombra helyezte az ujját, miközben sokatmondó pillantást vetett Bobbie-ra.

– Azt hiszi, hazudok? – kérdezte Bobbie. A végtagjaiban bizsergő viszkető érzés mostanra határozott vággyá erősödött, hogy odakapjon, és a könyökénél elroppantsa ennek az önelégült rohadéknak a karját. – Mindannyian a lényre lőttünk. Az egész szakasz összes fegyverkamerájának felvételei azt fogják mutatni, hogy ez a valami sorra végez az EN katonáival, aztán pedig ránk ront. Uram.

Thorsson megrázta fejsze alakú fejét, és olyan erősen hunyorított, hogy szinte eltűnt a szeme.

– Semmilyen adást nem vettünk a szakasztól a harcok teljes ideje alatt, és feltöltött adatokat sem...

– Zavarták a jeleket – szakította félbe Bobbie. – Nálam is megszakadt a rádiókapcsolat, amint a szörnyeteg közelébe kerültem.

Thorsson úgy folytatta, mintha közben semmi sem hangzott volna el.

– És minden helyi erőforrásunk megsemmisült, amikor a hold körül keringő egyik tükörrendszer a kupolára zuhant. Maga a becsapódás helyétől távolabb helyezkedett el, de a lökéshullám közel negyed kilométerrel taszította odébb. Időbe telt, míg megtaláltuk.

Minden helyi erőforrásunk megsemmisült. Menyire szenttelen megfogalmazás. Bobbie szakaszából mindenkit miszlikbe szaggatott és el-

párologtatott a detonáció, amikor pár ezer tonna tükör zuhant rájuk az űrből. Az egyik monitor halk, ismétlődő hanggal riasztott, ám mivel senki más nem törődött vele, ezért Bobbie-t sem érdekelte.

– A szkafanderem, uram. Én is lőttem rá. Meglesz benne a videó.

– Igen – felelte Thorsson. – Megvizsgáltuk az űrruhája videónaplóját, és elektromos zajon kívül semmit sem találtunk.

Akár egy gagyi horrorfilmben – gondolta magában Bobbie. A hősnő, aki saját szemével látta a szörnyeteget, de senki sem hisz neki. Elképzelte a második felvonást, amelyben lefokozva hadbíróóság elé állítják, és csak a harmadik felvonásban kap jóvátételt ezért, amikor újra felbukkan a szörnyeteg, és megöl mindenkit, aki nem hitt neki...

– Várjon! – mondta. – Milyen kitömörítő programot használtak? A szkafanderem régi modell. 5.1 verziójú videó-tömörítést használ. Mondja el ezt a technikusnak, és próbálják meg újra!

Thorsson pár pillanatilag csak bámult rá, aztán aktiválta a kézi terminálját, és felhívott valakit.

– Hozassa Draper őrmester szkafanderét a kórtermébe! Küldjön ide vele egy technikust a videó-felszereléssel!

Elrakta a terminálját, aztán ismét Bobbie-ra villantotta félelmetes mosolyát.

– Őrmester, be kell vallanom, hogy rendkívül kíváncsi vagyok, mit akar mutatni nekem. Ha ez valamiféle átverés akar lenni, csupán néhány percet nyert vele.

Bobbie nem válaszolt, a Thorsson hozzáállására adott reakciója azonban mostanra a félelemből a dühön át idegességbe váltott. Felkönyökölt a szűk kórházi ágyon és oldalra fordult, a szélére ült, és félretolta a lepedőt. A méreteinek köszönhetően a fizikai közelsége vagy megrémítette a férfiakat, vagy felizgatta őket. Így vagy úgy, de mindenképp kényelmetlenül érezték magukat. Egy kicsit közelebb hajolt Thorssonhoz, és elérte, hogy a százados ugyanennyivel hátrébb tolja a székét.

Felháborodott arckifejezéséből megállapította, hogy a férfi rögtön tudta, mit akar elérni nála, ezért elkapta a tekintetét Bobbie mosolyáról.

Kinyílt a szoba ajtaja, és két haditengerészeti technikust tolt be egy kerek állványon Bobbie szkafanderét. Az űrruha sértetlen volt. Nem tették tönkre, amikor kiszedték belőle. Bobbie érezte, hogy idegessége feltolul a torkában, de visszanyelte. Egyetlen pillanatnyi gyengeséget sem mutathatott ez előtt a bohóc Thorsson előtt.

A bohóc a magasabb beosztására bökött a két technikus közül.

– Maga. Hogy hívják?

Az ifjú technikus hirtelen mozdulattal tisztelgett neki, és azt felelte:

– Singh villanyszerelő-segéd tengerészaltiszt, uram.

– Mr. Singh, Draper őrmester azt állítja, hogy szkafandere más videó-tömörítőt használ, mint az új úrruhák, és ezért nem tudta lejátszani a benne tárolt videóadatokat. Helyesen gondolja?

Singh a homlokára csapott a tenyerével.

– A francba is. Igen. Eszembe sem jutott... Ez itt egy III. generációs Góliát szkafander. Amikor gyártani kezdték a IV. generációt, teljesen átírták a firmware-t. Teljesen más a videóörögző rendszer. Pfü, totál hülyének érzem magam...

– Rendben – szakította félbe Thorsson. – Csinálja, ami szükséges ahhoz, hogy lejátszhassa a szkafanderben tárolt videót. Minél előbb sikerül, annál kevesebb időmet rabolja el az inkompetencia miatti késlekedés.

Singh becsületére legyen mondvá, hogy nem válaszolt. Tüstént rácsatlakoztatta az úrruhát egy monitorra, és hozzálátott a feladathoz. Bobbie szemügyre vette a szkafanderét. Mindenfelé karcolások és horpadások borították, de máskülönben sértetlennek tűnt. Legszívesebben felöltötte volna, hogy elmagyarázza Thorssonnak, hová dughatja fel az arroganciáját.

Karján és lábán újabb reszketéssorozat szaladt végig. Valami vibrált a nyakánál, akár egy apró állat szívverése. Odanyúlt és megérintette. A pulzusa volt. Szóra nyitotta a száját, de a technikus ekkor a levegőbe öklözött, aztán belecsapott asszisztense tenyerébe.

– Megvan, uram – jelentette Singh, aztán megindította a lejátszást.

Bobbie nézni próbálta, de a kép folyton elhomályosult. Meg akarta fogni Thorsson karját, de valahogy mellényúlt, és lassan előrebukott.

Már megint – gondolta magába, aztán pillanatnyi szabadesés előzte meg a mindent magába szippantó sötétséget.

– Az isten verje meg! – csattant fel élesen egy hang. – Nem megmondtam, hogy ez fog történni? A katona belső sérüléseket szenvedett, és csúnya agyarázkódása volt. Nem nyomhatja egyszerűen tele istenverte szpíddel, hogy kihallgathassa. Felelőtlenség. Az ilyenért börtön járna, bassza meg!

Bobbie kinyitotta a szemét. Újra az ágyban találta magát. Thorsson ült mellette a széken. Az ágy lábánál műtősruhába öltözött zömök szőke nő állt rákvörös és feldühödött arccal. Amikor meglátta, hogy Bobbie felébredt, odalépett mellé, és megfogta a kezét.

– Draper őrmester, ne próbáljon mozogni! Leesett az ágyról, és ezzel súlyosbította némelyik sérülését. Stabilizáltuk az állapotát, de most pihennie kell.

Az orvos Thorssonra nézett, miközben ezt mondta, tekintetével felkiáltójeleket tett minden mondat végére. Bobbie odabíccentett neki, amitől úgy érezte, mintha a feje vízzel teli tál lenne, amelyet folyamatosan változó nehézkedés mellett igyekszik odébb vinni. A tényt, hogy nem fáj, valószínűleg annak tudhatta be, hogy a rendelkezésükre álló összes fájdalomcsillapítót beadták neki.

– Draper őrmester kulcsfontosságú információval szolgált – jelentette ki Thorsson, kellemes hangjában némi megbánással. – Ennek köszönhetően talán elkerülhető, hogy tényleges háborúba keveredjünk a Földdel. Roberta feladata alapvetően az, hogy a saját életét kockáztassa azért, hogy másoknak ne kelljen.

– Ne hívjon Robertának! – motyogta Bobbie.

– Tüzér – válaszolta Thorsson. – Sajnálom, ami a csapatával történt. De leginkább azt sajnálom, hogy nem hittem magának. Köszönöm, hogy ilyen fegyelmezetten reagált. Ennek köszönhetően komoly hibát sikerült elkerülnünk.

– Totál seggnek gondoltam – mondta Bobbie.

– Az a munkám, katona.

Thorsson felállt.

– Most pihenjen! Elvisszük innen, amint eléggé felépül az utazáshoz.

– Elvisznek? Vissza a Marsra?

Thorsson nem válaszolt. Odabíccentett az orvosnak, aztán elment. A doki megnyomott egy gombot az ágy mellett álló egyik gépen, és hidegség áradt szét Bobbie karjában. A fények kihunytak.

Zselé. Miért kell a kórházakban mindig zselét adni a betegeknek?

Bobbie megbökdöste villájával a tányérján rezgő kocsonyás zöld halmot. Végre elég jól érezte magát ahhoz, hogy ténylegesen egyen, és a puha, áttetsző ételek, amiket rendre behoztak neki, egyre kevésbé voltak az

ínyére. Most még a haditengerészet hajóin felszolgált magas fehérje- és szénhidrátartalmú löty is utcahosszal jobbnak tűnt volna ennél. Vagy egy vastag gombasteak, szósszal leöntve, kuzkusszal...

Félrecsuszant a szobája ajtaja, és belépett rajta az orvosa, akit – imár tudta – Trisha Pichonnak hívtak, ám ragaszkodott hozzá, hogy mindenki Dr. Trishnek szólítsa, vele együtt pedig Thorsson százados és egy ismeretlen férfi. Thorsson rávillantotta borzongató mosolyát, de Bobbie már rájött, hogy egész egyszerűen így működött a férfi arcbereendezése. Úgy tűnt, hiányoztak belőle a mosolygáshoz szükséges izmok. Az újonnan érkezett férfi vallási hovatartozását tekintve meghatározhatatlan tengerészgyalogos káplánegyenruhát viselt.

Előként Dr. Trish szólalt meg.

– Jó híreim vannak, Bobbie. Holnap kiengedjük. Hogy érzi magát?

– Jól. És még éhes is vagyok – válaszolta Bobbie, aztán beledöfött a zselébe.

– Akkor elintézzük, hogy valami rendes ételt kapjon – felelte Dr. Trish, aztán elmosolyodott, és távozott a szobából.

Thorsson a káplán felé intett.

– Bemutatom Martens századost. Ő is velünk fog tartani az úton. Most itt hagyom magukat, hogy megismerkedhessenek.

Thorsson távozott, mielőtt Bobbie reagálhatott volna, Martens pedig lehuppant az ágy mellé húzott székre. Kezet nyújtott Bobbie-nak, aki elfogadta a kézfogást.

– Üdvözlöm, őrmester – mondta a férfi. – Tudja...

– Amikor a 2790-es úrlapon a „nincs”-et ikszeltem be a „vallása” oszlopban, komolyan gondoltam – szakította azonnal félbe Bobbie.

Martens elmosolyodott, láthatólag nem találta sértőnek sem azt, hogy félbeszakították, sem Bobbie agnoszticizmusát.

– Nem lelkészi minőségben rendeltek ide, őrmester. Képzett traumakezelő pszichológus is vagyok, és mivel végignézte, ahogy az egész egysége meghal, és maga is kis hűján odaveszett, Thorsson százados és az orvosa egyetértettek abban, hogy szüksége lehet rám.

Bobbie elutasító válasza nyitotta a száját, de torka összeszorult, és egyetlen hangot sem tudott kiadni. Feszélyezettségét azzal leplezte, hogy kimérten kortyolt egyet a vízből, aztán azt felelte:

– Jól vagyok. Köszönöm, hogy eljött.

Martens hátradőlt a széken, mosolya mintha az arcára ragadt volna.

– Ha valóban jól lenne azok után, ami magával történt, az annak a jele lenne, hogy valami nagyon nincs rendjén. És hamarosan olyan helyzetben fogja találni magát, ahol hatalmas emocionális és intellektuális nyomás fog magára nehezedni. Amint megérkeztünk a Földre, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy érzelmileg összeroppanjon vagy poszttraumás stressz jelei mutatkozzanak magán. Rengeteg dolgunk lesz...

– A Földre? – csapott le Bobbie a szóra. – Várjunk csak! Miért megyek én a *Földre*?

Ötödik fejezet: Avasarala

Chrisjen Avasarala, a közigazgatási államtitkár helyettese, az asztal végéhez közel ült. Narancssárga szárijja jelentette az egyetlen színfoltot az értekezlet máskülönben egyöntetű katonai szürkéi és kékjei között. A másik hét résztvevő, akik még helyet kaptak az asztalnál, az Egyesült Nemzetek haderőinek hadnemenkénti főparancsnokai voltak – mindannyian férfiak. Avasarala jól ismerte a nevüket, a karrierjüket és a jellemrajzukat, a zsoldjukat és a politikai hovatartozásukat, sőt, még azt is, kiket vittek ágyba. A hátsó fal mellett személyi asszisztensek és vezérkari hadapródok ácsorogtak feszengve, akár félénk kamaszok egy táncmulatságon. Avasarala óvatosan kihalászott egy pisztáciát a retiküljéből, diszkréten szétrepesztette a héját, aztán gyorsan bekapta a sós belet.

– A marsi vezérkarral szervezett bármiféle találkozóval várni kell, amíg a Ganymedesen nem stabilizálódik a helyzet. Ha ez előtt hivatalos diplomáciai tárgyalásokat kezdeményeznénk, azt a látszatot keltenénk, hogy elfogadjuk az új status quót. – Ezt Nguyen admirális, a jelenlévők

legfiatalabbika jelentette ki. A katonai erődemonstráció híve. A sikeres fiatal férfiakra jellemző módon eltelve magától.

Adiki-Sandoval generális széles bikafejével bólogatva helyeselt.

– Egyetértek. Nem csak a Marsot kell szem előtt tartanunk. Ha megengedjük magunknak, hogy gyengének tűnjünk a Külső Bolygók Szövetsége előtt, a terroristacselekmények számának hirtelen növekedésével számolhatunk.

Mikel Agee, a diplomáciai testület feje hátradólt a székében, és idegesen megnyalta a száját. Hátrasimított hajával és hegyes orrban végződő keskeny arcával antropomorf patkányra hasonlított.

– Uraim. Kénytelen vagyok ellentmondani...

– Magától értetődően – jegyezte meg szárazon Nettleford tábornok. Agee ügyet sem vetett rá.

– Ezen a ponton a Marssal való személyes egyeztetés az elengedhetetlen első lépés. Ha mindenféle előfeltételekkel és akadályokkal állunk elő, nemcsak elhúzódik majd a folyamat, hanem megnő a harcok kiújulásának esélye is. Amennyiben csökkenthetnénk a nyomást, kiereszthetnénk egy kis gőzt...

Nguyen admirális kifejezéstelen arccal bólintott. Amikor megszólalt, mintha csak egy barátjához intézte volna a szavait.

– Ti ott a testületnél ismertek a gőzgépeknél újabb keletű metaforát is?

Avasarala a többiekkel együtt nevetett. Ő sem tartotta sokra Agee-t.

– A helyzet már így is elmérgesedett – jelentette ki Nettleford tábornok. – Nekem úgy tűnik, hogy a legokosabb az lenne, ha visszahívnánk a Hetediket a Ceres Állomásra. Minél sebesebben. Aztán akasszunk ketyegő órát a falra, és várjuk ki, vajon a marsiak visszavonulnak-e a Ganymedesen.

– Azt akarja mondani, hogy küldjük őket a Jupiter-rendszerbe? – kérdezte Nguyen. – Vagy inkább a Marshoz vinné le őket?

– Ha valamivel megindulunk a Föld felé, az alapvetően úgy néz ki, mintha a Mars irányába indulnának – felelte Nettleford.

Avasarala megköszörülte a torkát.

– Megtudott bármi újat a támadás megindítójáról? – érdeklődött.

– A technikusok dolgoznak rajta – válaszolta Nettleford. – De ez is az én igazamat támasztja alá. Ha a Mars új technológiákkal kísérletezik a Ganymedesen, nem engedhetjük meg nekik, hogy ők diktálják a tempót. Nekünk is elő kell állnunk valamiféle fenyegetéssel.

– De a protomolekula volt? – kérdezte Agee. – Úgy értem, azzal állunk szemben, ami az Eros vesztét okozta?

– Még dolgozunk ezen – ismételte magát Nettleford, kissé elharapva a szavait. – Lényeges hasonlóságokat fedeztünk fel, ugyanakkor alapvető különbségeket is. Nem terjedt úgy, ahogy az Eros. A Ganymedes nem megy át valamiféle átalakuláson, mint ahogy az Eros lakossága. A rendelkezésünkre álló műholdas felvételek alapján úgy tűnik, hogy behatolt a marsi felségterületre, aztán vagy elpusztította önmagát, vagy az ő oldaluk végzett vele. Ha bármiféle kapcsolatban áll az Erosszal, sokat finomítottak rajta.

– Szóval a Mars hozzájutott egy mintához, és fegyverré alakította – állapította meg Souther admirális. A tengernagy nem sokat beszélt. Avasarala mindig elfeledkezett róla, mennyire magas a hangja.

– Ez is elképzelhető – felelte Nettleford. – Nagyon is elképzelhető.

– Nézzék – szólalt meg Nguyen önelégült kis mosollyal, mint amikor egy kisgyerek biztos benne, hogy el fogja érni, amit akar. – Tudom, hogy az első csapás lehetőségét már elvetettük, de meg kell beszélünk, meddig mehetünk el az azonnali válasszal. Ha valami komolyabbat akartak előkészíteni ezzel, akkor a kivárás olyan, mintha az űrbe lépnénk ki egy légszilipből.

– Bele kellene menni a megbeszélésbe a Marssal – jelentette ki Avasarala.

A szobára hirtelen csend telepedett. Nguyen arca elsötétült.

– Úgy értsem... – kezdte, de nem fejezte be a mondatot. Avasarala figyelte, ahogy a férfiak sorra összenéznek. Még egy pisztáciát vett elő a retiküljéből, megette a belét, és visszatette a héjat. Agee igyekezett nem kimutatni elégedettségét. Avasaralának mindenképp meg kell tudnia, hogy kinek a protekciójával került be a diplomáciai testületbe. Borzalmas választásnak bizonyult.

– A biztonság problémát fog okozni – szólalt meg Nettleford. – Egyetlen hajójukat sem fogjuk beengedni a tényleges védelmi vonalainkon belülre.

– Nos, azt nem hagyhatjuk, hogy ők diktáljanak. Ha megtesszük, ide kell jönniük, ahol mi uraljuk a terepet.

– Parkoljanak le biztonságos távolságban, és menjünk el értük a saját hajóinkkal?

– Ebbe nem fognak belemenni.

– Akkor derítsük ki, mi az, amibe belemennek!

Avasarala halkán felállt és megindult az ajtó felé. Személyi asszisztense – egy Soren Cottwald nevű európai fiú – ellépett a hátsó fal mellől, és követte. A tábornokok úgy tettek, mintha nem vették volna észre a távozását, vagy olyannyira lekötötték őket az új problémák, amelyeket a nyakukba varrt, hogy valóban fel sem figyeltek rá. Bárhogynem volt is, Avasarala biztosra vette, hogy épp annyira örülnek annak, hogy már nincs velük, mint amennyire ő annak, hogy eljöhetett.

Az Egyesült Nemzetek hágai központjának folyosói tiszták és szélesek voltak, a berendezés visszafogott stílusa miatt az egésznek olyan hatása volt, mint egy, a portugál gyarmatok 1940-es évekbeli hangulatát idéző múzeumi tárlatnak. Avasarala egy pillanatra megállt egy szervesanyag-visszaforgató egység mellett, és nekilátott előkeresni a pisztáciahéjakat.

– Most mi következik? – kérdezte.

– Eligazítás Mr. Errinwright-tal.

– És azután?

– Meeston Gravis számol be az afganisztáni helyzetről.

– Mondja le!

– Mivel indokoljam?

Avasarala összedörzsölte a kezét a szeméttároló felett, aztán hátrafordult, és gyors léptekkel megindult a központi étterem és a liftek felé.

– Hogy menjen az édesanyja retkes picsájába! – felelte. – Mondja azt neki, hogy az afgánok már az előtt ellenálltak a külföldi uralomnak, hogy az őseim elkezdték volna kiebrudalni a briteket. Amint rájövök, hogyan lehetne változtatni ezen, értesítem.

– Igenis, asszonyom.

– Ezenkívül szükségem lesz még egy naprakész összegzésre a Vénuszról. A legfrissebbre. És nincs időm még egy PhD fokozatot megszerezni ahhoz, hogy elolvassam, szóval, ha nem érhető és lényegre törő nyelven lesz megírva, rúgja ki a faszfeket, és kerítsen valakit, aki tud fogalmazni.

– Igenis, asszonyom.

A felvonó, amelyik a közös hallból és tárgyalókból vitte fel őket az irodákhoz, úgy csillogott, akár egy acélfoglalatba zárt gyémántsor, és akár négyfős vacsorára is megteríthettek volna benne. A lift felismerte őket, amikor beléptek, és óvatosan elindult a felsőbb szintek felé. Úgy tűnt, mintha a Binnenhof lesüllyedne az előcsarnokok ablakai előtt, Há-

ga épületeinek hatalmas hangyabolya pedig szétterjedt volna a tökéletesen kék égbolt alatt. Tavaszodott, és a hó, ami december óta borította a várost, végre elolvadt. Galambok röppentek fel kavargva a messze alattuk futó utcákról. Harmincmilliárd ember élt a bolygón, de a galambokat sosem fogják kiszorítani.

– Csupa faszszopó hím – szólalt meg Avasarala.

– Hogy mondta? – kérdezett vissza Soren.

– A tábornokok. Csupa faszszopó hím.

– Azt hittem, egyedül Souther...

– Nem úgy értem, hogy más férfiak faszát szopják. Úgy értem, hogy mind férfi, a sok faszszopó. Mikor fordult elő utoljára, hogy nő állt a fegyveres erők élén? Mióta ide kerültem, nem emlékszem ilyesmire. Így megint csak az derült ki, mi történik, ha túl sok a tesztoszteron egy szobában. Erről jut eszembe: keresse meg Annette Rabbirt az infrastruktúrától! Nem bízom Nguyenben. Ha megindul az adatforgalom közte és a nagygyűlés bármely tagja között, tudni akarok róla.

Soren megköszöri a torkát.

– Elnézést, asszonyom. Az imént arra utasított, hogy kémkedjek Nguyen admirális után?

– Nem, mindössze átfogó beszámolót kértem a hálózat teljes adatforgalmáról, és a Nguyen irodáját illető adatokon kívül leszarok mindent.

– Természetesen. Én értettem félre, asszonyom.

A lift felülemelkedett az ablakokon, a város panorámáján, és besiklott a magánirodák szintjeinek sötét aknájába. Avasarala megropogtatta az ujjait.

– Azért a biztonság kedvéért – mondta –, intézkedjen a saját szakállára!

– Igenis, asszonyom. Magam is így gondoltam.

Azok szemében, akik csupán hírből ismerték Avasaralát, irodája megérett szerénynek tűnhetett. Az épület keleti szárnyában helyezkedett el, ahol általában az alacsonyabb beosztású hivatalnokok kezdtek. Volt egy városra néző ablaka, de nem a sarkon. A videóképernyőt, amely a déli fal nagy részét elfoglalta, kikapcsolva hagyta, ha nem használta épp, és így a felület matt fekete maradt. A többi falat kopott bambuszlambéria borította. A szőnyeget takarékosan rövidre készítették, mintázata a foltokat volt hivatott elrejtetni. A szobát kizárólag egy kis szentély díszítette, benne a Gautama Buddha agyagszobrával, meg

egy metszett kristályváza, amelybe a virágokat a férje, Arjun küldte minden csütörtökön. A helyet mintha egy ódon pipa friss füstgomolyának szaga töltötte volna be, noha Avasarala még egyszer sem dohányzott idebent, és tudtával senki sem tett soha ilyet. Az ablakhoz lépett. Alatta a város terjedelmes betontömbjei és ősi kövei terültek el.

A sötétedő égbolton a Vénusz fénylett fel.

A tizenkét év alatt, mióta ennél az íróasztalnál, ebben a szobában dolgozott, minden megváltozott. A Föld és felkapaszkodott fivére közti szövetség egykor öröknek, megbonthatatlanak számított. Az Öv mindig is bosszantó problémát jelentett nekik, renegátok és bajkeverők párányi sejtjeinek nyújtott menedéket, akik jó eséllyel előbb pusztultak el hajóik meghibásodása miatt, mint hogy felelősségre vonják őket tetteikért. Az emberiség sokáig egyedül volt a világmindenségben.

Aztán jött a titokban tartott felfedezés, hogy a Phoebe, a Szaturnusz különleges holdja voltaképp egy idegen civilizáció fegyvere, amelyet még akkor lőttek ki a földre, amikor az élet alig jelentett többet kettős lipidrétegbe zárt izgalmas ötletnél. Hogyan maradhatott volna minden a régiben ezek után?

És mégis úgy maradt. Igen, a Föld és a Mars még mindig nem tudta eldönteni, vajon állandó szövetségesek vagy halálos ellenségek-e. Igen, a KBSz, a bolygóközi úr Hezbollahja fokozatosan a külső bolygók tényleges politikai erejévé nőtte ki magát. Igen, az a valami, aminek eredetileg a Föld primitív bioszféráját kellett volna a saját képére alakítania, ehelyett egy elszabadult aszteroidán belezuhant a Vénusz felhőrétegeibe, és nekilátott – ki tudja, minek.

Mégis kitavaszkodott. A választási ciklusok még mindig rendre újrakezdődtek. Az esthajnalcsillag még mindig felizzott az indigókék mennyboltozaton, és még a Föld legnagyobb városait is túlragyogta.

Más napokon Avasarala megnyugvást lelt ebben.

– Mr. Errinwright – szólalt meg Soren.

Avasarala a falon egyszerre feléledő halott képernyő felé fordult. Sadavir Errinwright bőre jóval sötétebb volt, mint az övé, arca kerek és kissé petyhüdt. Ránézésre Pandzsáb bármelyik régiójából származhatott volna, ám hanghordozásában a britek hűvös, elemző derűjét színelte. Sötét öltönyt és elegáns, keskeny nyakkendőt viselt. Bárhol volt is, a háttérben hét ágra sütött a nap. A kép és a hang folyton vibrált, sötétítéssel igyekezett kompenzálni a túlzott világosságot, Errinwright

így mintha puszta árnyék lett volna a kormányhivatal irodájában, avagy dicsfényvel körülvett férfialak.

– Remélem, jól sikerült a megbeszélés.

– Minden rendben ment – felelte Avasarala. – Haladunk a marsi csúcstalálkozó előkészítésével. Most dolgozzák ki a biztonsági intézkedéseket.

– Mindenki egyetértett ezzel?

– Miután közöltem velük, hogy így lesz, igen. A marsiak a legmagasabb szintű delegációt küldik ide, hogy találkozzanak az Egyesült Nemzetek képviselőivel, és személyesen tolmácsolják nekik bocsánatkérésüket, és megvitassák velük, miként normalizálják a kapcsolatot és térjenek vissza a Ganymedesre, hogy bla-bla-bla. Igen?

Errinwright megvakarta az állát.

– Nem vagyok biztos benne, hogy marsi kormányzati kollégáink ugyanígy látják ezt – mondta.

– Akkor nyugodtan tiltakozhatnak. Legfeljebb a szándékainkkal el-
lentmondó sajtóközleményeket adunk ki, és az utolsó pillanatig a talál-
kozó lefújásával fenyegetőzünk. A drámai feszültség roppant hatásos.
Több mint hatásos: figyelemelterelő. Csak azt ne hagyja, hogy a lufifej a
Vénuszt vagy az Erost említse.

A férfi arca csaknem észrevétlenül megrándult.

– Megtenné, hogy nem „lufifejként” emlegeti a főtitkár urat?

– Mégis, miért? Tudja, hogy így hívom. Szemtől szemben is így neve-
zem, és nem zavarja.

– Azt hiszi, csak humorizál.

– Mert egy tökkelütött lufifej, aki mindenre bólogat. Ne hagyja, hogy
megemlítsa a Vénuszt!

– És a felvételekkel mi legyen?

A kérdés jogos volt. Bármilyen pusztított is a Ganymedesen, az Egyesült
Nemzetek területéről indította a támadást. Amennyiben meg lehetett
bízni a nem hivatalos forrásokban – persze nem lehetett –, a Mars mind-
össze egyetlen tengerészgyalogos szkafanderkamerájának felvételeire
támaszkodhatott. Avasaralának hétpercnyi, negyven különböző kamera
által rögzített nagy felbontású videó állt rendelkezésére a lényről, ahogy
lemészárolja a legjobb embereket, akiket a Föld képes volt kiállítani el-
lene. Még ha a marsiakat rá tudnák is beszélni, hogy hallgassanak róla,
ezt nehéz lesz titokban tartani.

– Várjuk ki a találkozót! – javasolta Avasarala. – Meglátom, mit mondanak, és hogyan adják elő. Azután már tudni fogjuk, mit tegyünk. Ha az a dolog a marsiak fegyvere, ki fog derülni abból, mivel állnak elő a tárgyaláson.

– Értem – felelte kissé elnyújtva Errinwright. Ami annyit tett, hogy nem érti.

– Uram, már megbocsásson, de ennek egyelőre a Föld és a Mars között kell maradnia.

– Valóban a rendszer két legnagyobb hadereje közötti drámai feszültségre van szükségünk? Pontosan mire alapozza ezt a meglátását?

– Michael-Jon de Uturbé a Vénusz fokozott aktivitásáról értesített *pontosan abban az időpontban*, amikor a tűzharc kitört a Ganymedesen. Nem kiugró csúcstról, de észrevehetőről. És ha a Vénusz nyugtalanodni kezd, épp amikor minden jel szerint a protomolekula bukkan fel a Ganymedesen? Ez eléggé aggasztó.

Mielőtt folytatta volna, hagyta, hogy Errinwright megeméssze a szavait. A férfi tekintete oldalra siklott, mintha a levegőben olvasott volna valamit. Olyankor csinált effélet, amikor erősen elgondolkodott.

– Kardcsörgetéssel már próbálkoztunk – szólalt meg végül Avasarala. – Túléltük. Ezt már tudjuk. Kilencszáz oldalas mappát őrzök erről a fiókomban, tele elemzésekkel és vészforgatókönyvekkel, ha konfliktus törne ki a Föld és a Mars között, köztük tizennégy különböző tervezettel arra az esetre, ha ismeretlen új technológiát fejlesztenének ki. Na és az a mappa, ami arról szól, mit tegyünk, ha a Vénuszon történik váratlanul valami? Háromoldalas, és azzal kezdődik, hogy: *Első lépés: keressük meg Istent!*

Errinwright láthatólag felfogta a rideg valóságot. Avasarala Sorent halotta maga mögött, némasága a megszokottól eltérőnek és nyugtalanabbnak hatott. A helyettes államtitkár saját félelmeit terítette ki az asztalra.

– Három lehetőséggel számolhatunk – mondta halkán a nő. – Egy: a Mars készítette. Ez egyszerűen háborút jelent. Ezt tudjuk kezelni. Kettő: valaki más készítette. Kellemetlen és veszélyes, de megoldható. Három: önmaga hozta létre magát. És semmi sincs a kezünkben.

– Újabb lapokat akar befűzni a vékony mappába? – kérdezte Errinwright. Mintha félvállról vette volna a dolgot, pedig nem.

– Nem, uram. Ki akarom deríteni, a három lehetőség közül melyikkel állunk szemben. Ha az első kettő egyikével, megoldom.

– És ha a harmadikkal?

– Beadom a lemondásomat – felelte Avasarala. – Nevezzen csak ki egy másik idiótát a helyemre.

Errinwright elég régóta dolgozott együtt vele, hogy kihallja hangjából az iróniát. Elmosolyodott, és szórakozottan megigazgatta a nyakendőjét. Ez árulkodó jelnek számított. Éppúgy nyomasztotta a dolog, mint Avasaralát. Aki nem ismerte a férfit, nem tudta volna megállapítani ezt.

– Kifeszített kötélén kell egyensúlyoznunk. Nem hagyhatjuk, hogy a helyzet túlságosan elmérgesedjen a Ganymedesen.

– Majd a háttérben tartom a mutatványt – válaszolta Avasarala. – Senki sem indíthat háborút a hozzájárulásom nélkül.

– Úgy érti, hacsak a főtitkár nem adja ki rá a parancsot, és a közgyűlés meg nem szavazza a határozatot.

– És én mondom meg neki, mikor teheti meg ezt – tette hozzá Avasarala. – De közölheti vele a hírt. Ha egy hozzám hasonló vén nagyanyótól hallja, rögtön összemegy tőle a farka.

– Ezt valóban nem engedhetjük meg. Majd értesítsen róla, mit sikerült kiderítenie. Én beszélni fogok a beszédírókkal, és gondoskodom róla, hogy a bejelentés a megszabott kereteken belül maradjon.

– És ha bárki kiszivároztatja a videót, személyesen fogom felelőségre vonni.

– Ha bárki kiszivároztatja, hazaárulást követ el, amiért törvényszék elé fogják állítani, és élete hátralévő részét a Holdi Fegyenctelepen fogja töltetni.

– Az is megfelel.

– Jelentkezzen majd, Chrisjen. Nehéz időket élünk. Minél kevesebb meglepetés ér minket, annál jobb.

– Igenis, uram – felelte Avasarala. A kapcsolat szétbontott. A képernyő elsötétült. Narancssárga foltként látta magát benne, a tetején hajának szürke maszatjával. Soren khaki és fehér ködnek hatott.

– Nincs elég dolga?

– De van, asszonyom.

– Akkor sürgősen húzzon innen!

– Igenis, asszonyom.

A háta mögött hallotta Soren távolodó lépteit.

– Soren!

– Asszonyom?

– Kerítsen nekem egy listát mindazokról, akik tanúvallomást tettek az erosi incidens tárgyalásán. És futtassa át a vallomásokban elhangzottakat a neuropszichológiai elemzőprogramon, mintha ez még nem történt volna meg.

– Szüksége lesz a leiratokra is?

– Igen, azokat is kérem.

– Az asztalán lesznek, amilyen gyorsan csak lehet.

Becsukódott mögötte az ajtó, és Avasarala belesüppedt a székébe. Fájt a lába, és a fejfájás előérzete, amely reggel óta kísértette, egyszerre előrelépett és megköszörülte a torkát. A Buddha derűsen mosolygott, Avasarala pedig vigyorogva nézett vissza rá, mintha valami viccen nevetnének össze, amit csupán ők ketten érthetnek. Szeretett volna hazamenni, kiülni a verandára, és Arjunt hallgatni, ahogy zongorán gyakorol.

Ehelyett...

Inkább a saját kézi termináljáról hívta Arjunt, és nem az iroda rendszerét használta. Babonás késztetést érzett, hogy a két világot elválassza egymástól, még ilyen apróságokban is. Férje azonnal fogadta a hívást. Szögletes arcán a rövidre nyírt szakáll immár szinte teljesen megőszült. Tekintetéből állandóan vidámság sugárzott, még olyankor is, amikor sírt. Avasaralának elég volt ránéznie, és valami abban a pillanatban felengedett a keblében.

– Ma későn fogok hazaérni – jelentette be, és tüstént megbánta, hogy ennyire tényszerűen közölte ezt. Arjun bólintott.

– Kimondhatatlanul megdöbbenettél – felelte. Még a gúnyolódása is kedvesnek hatott. – Nehéz a maszk?

Maszknak nevezte. Mintha hitvese világ elé tárulkozó énje valamiféle hamis személyiség lett volna, az pedig, amelyik vele beszélgetett, vagy az unokáikkal játszott festőjátékokat, az igazi. Avasarala úgy vélte, hogy a férje téved, de a fikció annyira megnyugtatóan hatott, hogy mindig belement a játékba.

– Ma különösen nehéz. Te mivel foglalkozol, kedvesem?

– Kukurri disszertációjának a vázlatát olvasom. Még dolgozni kell rajta.

– Az irodádban vagy?

– Igen.

– Ki kellene menned a kertbe.

- Mert te ott szeretnél lenni? Kimehetünk együtt, amikor hazajöttél. Avasarala felsóhajtott.
- Lehet, hogy nagyon későn érek haza.
- Ébressz fel, és akkor kimehetünk.

Avasarala megérintette a képernyőt, férje pedig szélesen elmosolyodott, mintha érezte volna a simogatását. Avasarala bontotta a vonalat. Megszokásból soha nem köszöntek el. A házasság hosszú évtizedei alatt kialakult ezernyi apró gesztus egyike volt ez.

Az asztali rendszer felé fordította a tekintetét, és előhívta a ganyamedesi összecsapás taktikai elemzését, a Mars főbb katonai vezetőinek hírszerzési adatlapjait és a találkozó átfogó menetrendjét, amelynek felét a megbeszélésük óta már ki is töltötték a tábornokok. Elővett egy pisztáciát a retiküljéből, szétroppantott a héját, és hagyta, hogy a feldolgozatlan információ elárhassa az agyát, elméje pedig keresztültáncolja magát rajta. A háta mögötti ablakban újabb csillagok fénye tört át Hága szennyezett levegőjén, de még mindig a Vénusz maradt a legfényesebb.